

CE ESTE UN MEMBRU SĂNĂTOS AL BISERICII?

THABITI M. ANYABWILE

„Unele cărți sunt atât de simple, încât nu merită să fie răsfoite; altele sunt atât de complexe, încât, dacă tema lor nu este extraordinar de importantă, nu merită cheltuit timpul cu lectura lor. Dar uneori găsești o carte care este în același timp simplă și profundă – și cartea de față este una dintre ele. Într-o generație în care mulți oameni vorbesc despre cât de important este pentru creștini să trăiască ‚în comunitate’, puțini au prezentat ce înseamnă asta, în modalități biblice credincioase și pătrunzătoare personal. Thabiti Anyabwile acoperă această nevoie. Citește această carte, gândește-te la ea, roagă-te pentru ce scrie în ea – și distribuie cu generozitate exemplare din ea în congregația ta”.

D. A. Carson, teolog, The Gospel Coalition

„Această carte oferă o discuție concentrată excelentă și foarte necesară pe tema membrului bisericii. Cu toții putem beneficia de pe urma acestei cărți profunde”.

R. C. Sproul, fondator și fost președinte, Ligonier Ministries

„Un păstor credincios este și un bun membru al bisericii. Thabiti Anyabwile este o dovadă a acestui adevăr și, prin urmare, a scris cu perspectivă pastorală și din experiență personală despre ce înseamnă să fii un membru sănătos al bisericii. Orice biserică ce dorește să-și întărească membralitatea ar face bine să pună această carte în mâinile membrilor ei. Nu este ușor să fii membru credincios al bisericii într-o epocă a excesului de păcat și a impulsurilor egoiste. Cu toate acestea, Anyabwile nu numai că ne amintește că acest lucru este posibil, ci ne și provoacă prin realitatea biblică a nevoii de a fi astfel”.

Anthony J. Carter, păstor principal, East Point Church, Georgia

„Cartea lui Thabiti Anyabwile, *Ce este un membru sănătos al bisericii?*, pune întrebările corecte despre oferta membralității în biserică, chemând fiecare trup local de credincioși să cultive și să susțină practicile unei adunări modelate de Evanghelie. Acesta este un manual foarte practic, dar unul liber de utilitarismul religios care caracterizează adesea lucrările orientate spre căutători în literatura religioasă. Orice lideri și simpli membri ai bisericii care aleg să citească această carte împreună și să primească îndemnurile ei vor vedea cum viața ca familie a lui Dumnezeu va crește în înțelepciunea, puterea, dragostea și mărturia ei în lume. Ce balsam vom găsi cu toții în cuvintele acestei cărți!”

Eric C. Redmond, profesor de Biblie, Moody Bible Institute; păstor asociat cu predicarea și învățătura, Calvary Memorial Church, Oak Park, Illinois

Ce este un membru sănătos al bisericii?

THABITI ANYABWILE

CE ESTE UN MEMBRU SĂNĂTOS AL BISERICII?

MAGNA GRATIA

CE ESTE UN MEMBRU SĂNĂTOS AL BISERICII?

Thabiti Anyabwile

Copyright © 2025 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate.
Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

What Is a Healthy Church Member?

© 2008 by Thabiti M. Anyabwile

Published by Crossway

a publishing ministry of Good News Publishers

Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway. All rights reserved.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studios. Design copertă: Jordan Singer

9Marks ISBN: 979-8-89218-170-9

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu SBB sunt preluate din Biblia Societății Biblice Britanice, ediția 1921 (domeniul public). Referințele notate cu GBVN sunt preluate din Biblia, traducerea GBV 2001. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Pentru Isus Hristos, Capul bisericii,
Pentru trupul Său și pentru fiecare mădular care își face partea,
Pentru bisericile locale care m-au modelat:
First Baptist Church din Grand Cayman,
Capitol Hill Baptist Church,
Church on the Rock
și
Pentru biserica din casa mea:
Kristie, Afiya, Eden și Titus

CUPRINS

Prefața seriei	11
<i>Cuvânt înainte</i>	13
<i>Introducere</i>	17
<i>Semnul nr. 1. Un ascultător expozitiv</i>	23
<i>Semnul nr. 2. Un teolog biblic</i>	33
<i>Semnul nr. 3. Îmbibat de Evanghelie</i>	47
<i>Semnul nr. 4. Convertit autentic</i>	59
<i>Semnul nr. 5. Un evanghelist biblic</i>	71
<i>Semnul nr. 6. Un membru dedicat în biserică</i>	81
<i>Semnul nr. 7. Un căutător al disciplinei</i>	93
<i>Semnul nr. 8. Un ucenic în creștere</i>	107
<i>Semnul nr. 9. Un ucenic smerit</i>	121
<i>Semnul nr. 10. Un luptător în rugăciune</i>	133
<i>Un cuvânt de final</i>	147
<i>Anexă. Un model de legământ al unei biserici sănătoase</i>	151

PREFAȚA SERIEI

Crezi că este responsabilitatea ta să ajuți la zidirea unei biserici sănătoase? Dacă ești creștin, credem că da.

Isus îți poruncește să faci ucenici (Matei 28:18-20). Iuda spune să ne zidim unii pe alții în credință (Iuda 20-21). Petru te cheamă să îți folosești darurile, slujindu-i pe alții (1 Petru 4:10). Pavel te îndeamnă să spui adevărul în dragoste, astfel încât biserica ta să se maturizeze (Efes. 4:13, 15). Poți vedea direcția către care se îndreaptă aceste lucruri?

Indiferent dacă ești un simplu membru în biserică sau un lider al ei, seria de cărți „Zidind Biserici Sănătoase” are scopul să te ajute să împlinești astfel de porunci biblice și, în felul acesta, să joci rolul pe care îl ai de jucat în zidirea unei biserici sănătoase. Dacă ar fi să exprimăm acest deziderat în alt fel, sperăm că aceste cărți te vor ajuta să crești în dragoste față de biserica ta, iubind-o așa cum Isus o iubește.

În această serie, 9Marks a publicat cărți scurte, ușor de citit, pentru fiecare din ceea ce Mark Dever a denumit *cele 9 semne ale unei biserici sănătoase*, plus încă vreo câteva. Acestea includ cărțile pe tema predicării expositive, a teologiei biblice, învățaturii sănătoase, a Evangheliei, convertirii, membralității în biserică, disciplinei bisericii, ucenicizării și creșterii spirituale, a conducerii bisericii prin prezbiteri și diaconi, a rugăciunii, misiunii și închinării comune.

Bisericile locale există pentru a arăta slava lui Dumnezeu înaintea popoarelor. Noi facem acest lucru ațintindu-ne ochii asupra Evangheliei lui Isus Hristos, punându-ne credința în El în ce privește mântuirea și apoi iubindu-ne unii pe alții în sfințenia lui Dumnezeu, în unitate și dragoste. Ne rugăm ca această carte să te ajute în acest sens.

Cu speranță,

Mark Dever și Jonathan Leeman

Editorii seriei

CUVÂNT ÎNAINTE

„Preaiubiților”. Acesta era modul în care, în fiecare duminică dimineața, Thabiti saluta întotdeauna congregația pe care o păstoream împreună. Și vorbea serios. El îi iubea pe membrii ei, și ei îl iubeau pe el. Unii dintre membrii mai în vârstă nu puteau să-i pronunțe numele (*tha-bi-tii*), dar știau că Thabiti vorbea serios când îi numea „preaiubiți”.

„Bună dimineața, preaiubiților”. Și acum îl aud.

Acesta este și cuvântul pe care apostolul Ioan l-a folosit iar și iar în epistolele sale către unele dintre cele mai timpurii biserici. În providența lui Dumnezeu, epistolele lui Ioan, alături de restul Noului Testament, ne spun multe despre ce înseamnă să fim creștini împreună în biserică. Ele ne spun ce înseamnă să fii membru al bisericii, ceea ce este și subiectul acestei scurte cărți.

Thabiti știe din experiență că trăirea vieții creștine nu este ceva ce ar trebui să facem de unii singuri. A fi creștin este o chestiune personală, dar nu una privată. Când ești născut din nou, te naști într-o familie, iar acea familie nu este doar marea familie extinsă a creștinilor din întreaga lume, ci și familia particulară dintr-o congregație locală.

Ca membru al bisericii timp de câțiva ani, am avut bucuria de a-i cunoaște pe Thabiti și pe soția lui, Kristie. Îmi aduc aminte de prima duminică în care l-am întâlnit pe Thabiti. Am fost uimit de cât de interesant (lucra la un „think tank”),¹ cât de distins (și arată bine) și cât de grijuliu (era măsurat în cuvintele sale) era. Dar el nu doar are o minte fascinantă. Frațele meu are o inimă mare! El a început rapid să se implice în viețile altor membri din biserică. În câteva săptămâni, Thabiti ajuta deja la păstoria congregației. Deși au trecut câțiva ani până ce a fost recunoscut ca prezbiter, el făcea deja *lucrarea de prezbiter*.

Toate acestea arată că Thabiti înțelege ideea că oile trebuie să fie într-o turmă, și eu l-am văzut deopotrivă fiind un membru deosebit al turmei și un păstor remarcabil.

Am folosit deja destul din timpul tău. Aceasta ar trebui să fie o carte scurtă, așa că te invit să plonjezi în ea și să o folosești.

Dar pune-ți un moment deoparte ca să te rogi înainte de a face acest lucru. Roagă-te ca Dumnezeu să-l folosească pe Thabiti în viața ta, așa cum l-a folosit în atâtea alte vieți. Roagă-te ca Dumnezeu să folosească această carte pentru a te ajuta să îți cunoști și să îți iubești biserica locală într-un fel în care nu ai mai făcut-o niciodată. Și roagă-te ca, pe măsură ce ajungi să îți cunoști și să îți iubești biserica, să ajungi să cunoști

¹ *Think tank* este o expresie în limba engleză cu referire la institute de cercetare și opinie pe probleme de utilitate publică – n.tr.

și să oglindești din ce în ce mai mult dragostea lui Dumnezeu.

Dumnezeu să vă binecuvânteze și lectură fericită, preaiubiților.

Mark Dever
Washington DC
Septembrie 2007

INTRODUCERE

Jenny m-a surprins când a început să plângă în timpul discuției noastre de membralitate. Primele douăzeci de minute ale discuției fuseseră destul de obișnuite. Ea și-a povestit copilăria în care crescuse într-o familie creștină, apoi anii de liceu plini de temeri și o perioadă în care a trăit ca fiul risipitor, în timpul facultății. Apoi și-a amintit cu bucurie de experiența ei de convertire într-o biserică locală din orașul natal.

Așa că nu mă așteptam să plângă atunci când am întrebat-o: „Cum a fost acea biserică pentru tine din punct de vedere spiritual? Ai crescut acolo?”

După o pauză de o clipă, ea a explicat: „Mă așteptam ca, după convertirea mea, cineva să mă ajute să cresc în viața mea creștină”. Ea a continuat cu o notă clară de confuzie și furie: „Dar a fost ca și cum oamenii m-ar fi pus într-un colț undeva, ca și cum s-ar fi așteptat să mă descurc de una singură. A fost o perioadă groaznică și singuratică”.

Câte persoane ca Jenny ai întâlnit în viața ta? Poate că ești una ca ea. Poate că ai petrecut mult timp într-o biserică locală sau în mai multe biserici. Și poate că viața ta creștină nu este prea diferită de a lui Jenny. Poate că ai venit la credință cu ochii strălucitori și plini de energie, dorind cu energie și zel să faci lucruri mari pentru Domnul. Dar te-ai regăsit curând întrebându-te: „Ce anume ar trebui să fac ca membru al acestei

biserici locale?”

Dacă asta este experiența ta, această carte este scrisă pentru tine. Iar dacă nu, această carte este scrisă și pentru tine.

Indiferent dacă viața ta creștină a început ieri sau acum treizeci de ani, intenția Domnului este să joci un rol activ și vital în trupul Său, biserica locală. El vrea să experimentezi biserica locală ca o familie profund mai minunată și mai semnificativă decât orice alt loc de pe Pământ. El vrea ca bisericile Sale să fie locuri sănătoase și ca membrii acestor biserici să fie și ei sănătoși.

Această scurtă carte este scrisă cu speranța că vei putea descoperi sau redescoperi ce înseamnă să fii un membru sănătos al unei biserici locale și ce înseamnă să contribui la sănătatea generală a bisericii.

În 2007, Crossway Books a publicat cartea lui Mark Dever, *What Is a Healthy Church?* Acea carte a oferit o definiție despre cum este o biserică sănătoasă din punct de vedere biblic și istoric și, alături de cartea sa anterioară, *Nine Marks of a Healthy Church*, a modelat gândirea multor păstori și lideri ai bisericii în perioada de când a fost publicată pentru prima oară.

Această carte se inspiră din *What Is a Healthy Church?*, deși încearcă să răspundă la o întrebare ușor diferită: „Cum arată un membru sănătos al bisericii în lumina Scripturii?” În vreme ce *Nine Marks of a Healthy Church* s-a adresat în primul rând păstorilor care au sarcina reformării bisericii,

această carte încearcă să se adreseze oamenilor pe care îi păstoriești și să-i încurajeze pe acei oameni să-și îndeplinească rolul în a ajuta biserica locală să reflecte din ce în ce mai mult slava lui Dumnezeu.

Cum poți să contribui tu, un membru al unei biserici locale, la sănătatea bisericii tale?

O doamnă pe nume Burns m-a încolțit după slujba bisericii într-o duminică dimineață. Ea era puțin înfierbântată și deranjată de unele dintre lucrurile care se schimbau în biserică, ca și de unele dintre lucrurile care rămâneau la fel. Am încercat să-i salut pe ceilalți în timp ce plecau, timp în care dădeam din cap politicos către dna Burns, când ea își exprima nemulțumirile.

Când s-a oprit din litanie ei, primul meu gând a fost să o întreb: „Ce anume ați vrea să fac în legătură cu aceste lucruri?” Dar, într-un moment rar de profunzime, m-am gândit mai mult dacă să pun acea întrebare, așa că am întrebat-o: „Ce aveți de gând să faceți cu privire la starea bisericii? Cum veți deveni un membru mai bun și cum veți contribui la sănătatea familiei lui Dumnezeu din acest loc?”

Aceste întrebări sunt potrivite pentru fiecare creștin, nu doar pentru cei care se plâng asemenea dnei Burns. Sănătatea bisericii locale depinde de dorința membrilor ei de a-și cerceta inimile, de a-și corecta felul de a gândi și de a-și folosi mâinile în lucrarea de slujire.

Capitolele care urmează vin cu propunerea de a deveni un membru mai sănătos al bisericii locale. Ele presupun că ești deja membru al unei congregații locale și că ai putea nevoie doar de un mic imbold sau de oportunitatea de a te gândi la câteva probleme-cheie.

Capitolul 1 încurajează „ascultarea expozitivă” a Cuvântului lui Dumnezeu. Membrii sănătoși ai bisericii sunt cei care ascultă într-un fel special Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este predicat și studiat – ei Îl lasă pe Dumnezeu să stabilească agenda, căutând întotdeauna să audă sensul adevărat al textului biblic, astfel încât să-l poată aplica în viața lor.

În capitolul 2, membrii bisericii sunt încurajați să se dedice învățării temelor generale ale Bibliei. Cu alte cuvinte, lor li se cere să devină „teologi biblici”, într-un efort de a se proteja pe ei înșiși și biserica de învățăturile false și nesănătoase.

Capitolul 3 invită membrii bisericii să fie îmbibați de Evanghelia lui Isus Hristos. Evanghelia este cea care ne mântuiește (Rom. 1:16) și este Evanghelia care ne va susține și ne va motiva în viața noastră creștină de zi cu zi.

Nu există nicio modalitate de a asculta Scriptura expozitiv, de a cunoaște firul ei meta-narativ și temele ei generale, și de a trăi o viață saturată de Evanghelie dacă nu dorești și nu te străduiești să devii un evanghelist biblic. Capitolele 4 și 5 oferă câteva sugestii pentru a privi convertirea și evanghelizarea într-o manieră biblic sănătoasă.

Capitolul 6 este o chemare la un angajament serios și activ față de membralitatea în biserica locală. Apoi capitolul 7 oferă un motiv pentru care este important să fii membru al bisericii: biserica locală este locul în care creștinii experimentează modelarea și disciplina corectivă a Domnului.

Capitolul 8 analizează creșterea spirituală dintr-o perspectivă biblică, în timp ce capitolul 9 include câteva recomandări pentru a sprijini eficient conducerea bisericii locale.

Capitolul 10 este o chemare de a considera rugăciunea ca un aspect esențial pentru a deveni și a fi un membru sănătos al bisericii. Aici voi oferi o scurtă discuție despre temeiul biblic al rugăciunii, alături de câteva sugestii pe care membrii sănătoși ai bisericii să le includă în viața lor de rugăciune.

Fiecare capitol include, de asemenea, câteva lecturi recomandate pentru studiu detaliat. Acestea nu sunt toate lucrurile care modelează un membru sănătos al bisericii. Există multe altele care sunt importante, dar eu sper că acestea ne îndeamnă pe toți la dragoste și fapte bune, spre slava lui Hristos și frumusețea miresei Sale.

O, Doamne Suveran, Te implorăm să-Ți binecuvântezi poporul cu o smerenie, unitate, bucurie, pace și grijă neobișnuite, manifestate unii față de alții. Ne rugăm ca să-i faci pe toți copiii Tăi sănătoși și rodnici din punct de vedere spiritual, nu numai ca indivizi, ci ca un singur trup, un singur om nou, slujind împreună pentru a crește în Hristos, spre plinătatea staturii Sale.

Binecuvântează citirea, auzirea și studiul Cuvântului Tău spre slava Numelui Tău. Și, Doamne, găsește plăcere să folosești chiar și această scurtă carte într-un fel în care să înainteze Împărăția Ta și spre înfrumusețarea miresei Tale. Tată, Îți cerem aceste lucruri știind că nimic nu este prea greu pentru Tine, cu deplina siguranță a credinței, în Numele lui Isus. Amin.

1

UN ASCULTĂTOR EXPOZITIV

Ce este „ascultarea expozitivă”? Înainte de a răspunde la această întrebare, trebuie să definim ce este „predicarea expozitivă”. Primul și cel mai important semn al unei biserici sănătoase este predicarea expozitivă. „Predicarea expozitivă nu este pur și simplu producerea unui comentariu verbal asupra unui pasaj din Scriptură. Mai degrabă, predicarea expozitivă este acea predicare care ia ca idee principală a unei predici ideea principală a unui anumit pasaj din Scriptură”.¹

Dacă bisericile vor fi sănătoase, atunci păstorii și învățătorii trebuie să se dedice să descopere sensul Scripturii și să îi permită acelui sens să conducă agenda în congregațiile lor.

Și de aici rezultă un corolar important pentru fiecare membru al unei biserici locale. Așa cum agenda de predicare a păstorului ar trebui să fie determinată de sensul Scripturii, la fel și agenda de ascultare a creștinului ar trebui să fie condusă de sensul Scripturii. Când ascultăm predicarea Cuvântului, nu ar trebui să o ascultăm în primul rând ca pe niște

¹ Mark Dever, *Nine Marks of a Healthy Church* (Wheaton, IL: Crossway, 2004), 40.

„sfaturi practice”, deși Scriptura ne învață multe despre chestiunile cu care ne confruntăm zi de zi. Nici nu ar trebui să ascultăm mesajele care ne întăresc stima de sine sau care ne stârnesc să milităm pentru cauze politice și sociale. Mai degrabă, ca membri ai bisericilor creștine, ar trebui să ascultăm în primul rând glasul și mesajul lui Dumnezeu așa cum sunt revelate în Cuvântul Său. Ar trebui să ascultăm pentru a auzi ceea ce El a scris, în dragostea Sa atotștiutoare, spre slava Sa și binecuvântarea noastră.

Așadar, ce vreau să spun mai exact prin „ascultare expozitivă”? Ascultarea expozitivă înseamnă ascultarea sensului unui pasaj din Scriptură și acceptarea aceluși sens ca ideea principală ce trebuie înțeleasă pentru viața noastră creștină personală și colectivă.

CARE SUNT BENEFICIILE ASCULTĂRII EXPOZITIVE?

Ascultarea expozitivă ne avantajează, în primul rând, cultivând *foamea după Cuvântul lui Dumnezeu*. Pe măsură ce ne acordăm urechile la tipul de predicare care face din ideea principală a unui anumit pasaj din Scriptură ideea principală a predicii, noi ne obișnuim să-L ascultăm pe Dumnezeu. Devenim fluenți în limba Sionului și familiarizați cu temele lui. Cuvântul Său, glasul Lui, devine dulce pentru noi (Ps. 119:103-4) și, pe măsură ce face asta, noi devenim tot mai capabili să împingem în fundal numeroasele voci care rivalizează cu vocea lui

Dumnezeu pentru controlul asupra vieții noastre. Ascultarea expozitivă ne oferă o ureche clară cu care să-L auzim pe Dumnezeu.

Al doilea avantaj rezultă din primul. Ascultarea expozitivă *ne ajută să ne concentrăm pe voia lui Dumnezeu și să-L urmăm*. Agenda noastră devine secundară. Agenda predicatorului devine secundară. Agenda lui Dumnezeu pentru poporul Său stă astfel în centrul atenției, ne reordonează prioritățile și ne îndrumă pe calea care Îl onorează cel mai mult pe Dumnezeu. Domnul însuși a spus că „oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine” (Ioan 10:27). Ascultarea glasului lui Isus așa cum îl auzim în Cuvântul Său este esențială pentru a-L urma.

În al treilea rând, ascultarea expozitivă *protejează Evanghelia și viețile noastre de corupere*. Scriptura ne spune că „va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite” (2 Tim. 4:3-4). Eșecul de a asculta expozitiv are efecte dezastruoase. Învățătorii mincinoși pătrund în biserică și împiedică Evanghelia și, în cele din urmă, adevărul este înlocuit de mituri și minciuni. Acolo unde membrii cultivă obiceiul de a asculta expozitiv, ei se păzesc de „gădilatul urechilor” și protejează Evanghelia de corupere.

Apoi al patrulea beneficiu este că ascultarea expozitivă

încurajează păstorii să fie credincioși. Acei bărbați care slujesc cu credincioșie în lucrarea Cuvântului sunt vrednici de dublă cinste (1 Tim. 5:17). Puține lucruri sunt mai descurajatoare sau mai dezonorante pentru astfel de oameni decât o congregație care nu este atentă la Cuvântul lui Dumnezeu. Oamenii credincioși înfloresc prin primirea rodnică a Cuvântului predicat. Predicatorii devin cu atât mai curajoși atunci când membrii bisericii ascultă glasul Domnului și dau dovadă că au fost modelați de el. Ca membri ai bisericii, noi putem avea grijă de păstorii și învățătorii noștri și putem ajuta la prevenirea descurajării și oboselii inutile atunci când cultivăm obiceiul de a asculta expozitiv.

În al cincilea rând, ascultarea expozitivă *aduce beneficii pentru congregația care se strânge împreună.* Autorii Noului Testament îndeamnă în repetate rânduri bisericile locale să fie unite – să aibă un singur gând. Pavel îi scrie unei biserici locale: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire” (1 Cor. 1:10; vezi și Rom. 12:16; 2 Cor. 13:11; 1 Petru 3:8). Pe măsură ce ne strângem în bisericile noastre locale și ne dedicăm să auzim glasul lui Dumnezeu prin Cuvântul Său predicat, noi suntem modelați într-un singur trup. Suntem uniți în înțelegere și scop. Iar această unitate mărturisește despre adevărul Evangheliei lui Isus Hristos (Ioan 17:21). Dar dacă ascultăm mânași de propriile noastre

interese și cu propriile agende în minte, dacă născocim „interpretări personale” și puncte de vedere impermeabile față de adevăr, riscăm să spulberăm acea unitate, să provocăm dispute pe aspecte îndoielnice și să slăbim mărturia noastră colectivă despre Evanghelie.

CUM POT MEMBRII BISERICII SĂ CULTIVE OBICEIUL DE A ASCULTA EXPOZITIV?

Ei bine, dacă ascultarea expozitivă este atât de vitală pentru sănătatea membrilor bisericii la nivel individual și a bisericii în ansamblu, cum își formează un membru un astfel de obicei? Eu m-am gândit la cel puțin șase idei practice care pot favoriza ascultarea mai atentă a Cuvântului lui Dumnezeu.

1) Meditează la pasajul din care se predică în timpul tău devoțional obișnuit

Întreabă-l pe păstorul tău cu câteva zile înainte de predică din ce pasaj al Scripturii intenționează să predice duminică următoare. Încurajează-l spunându-i că te vei ruga pentru pregătirea lui și te vei pregăti să ascuți predica. Schițează pasajul în propriile devoțiuni zilnice și folosește-l pentru a-ți informa viața de rugăciune. Când înveți să faci schițe ale pasajelor din Scriptură, îți însușești un mod minunat de a descoperi și de a explica sensul unui pasaj. Apoi poți folosi schița ca unealtă ajutoare în ascultarea predicii, și poți să compari schița ta cu cea a predicatorului, lucru care îți va oferi perspective sau idei noi,

pe care se poate să le fi ratat în studiul personal.

2) Investește într-un set bun de comentarii biblice

Adăugă la momentele tale de meditare și studiu ideile unora dintre cele mai luminate minți din istoria creștinismului. Studiază Biblia împreună cu Jean Calvin sau Martin Lloyd-Jones cumpărând comentarii ale lor la cărțile Bibliei și citindu-le sau studiindu-le. Dacă păstorul tău predică din Evanghelia lui Ioan, ia comentariul lui D. A. Carson sau James Montgomery Boice la Evanghelia după Ioan. Lasă ca acești teologi și păstori să te ajute să auzi Cuvântul lui Dumnezeu cu o ureche limpede și să-i descoperi semnificația bogată. Seria de comentarii *The Bible Speaks Today* este un punct de plecare excelent pentru cei care doresc să-și construiască o bibliotecă de comentarii biblice bune. De asemenea, se poate să vrei să cumperi o carte care oferă o vedere generală despre comentarii la Vechiul și Noul Testament, pentru a te ajuta să înțelegi gama de opțiuni de comentarii disponibile. *Old Testament Commentary Survey* de Tremper Longman și *New Testament Commentary Survey* de D.A. Carson sunt resurse excelente în acest sens.

3) Vorbește despre predică și roagă-te cu prietenii după biserică

În loc să te grăbești să pleci acasă după ce slujba s-a terminat sau să vorbești despre ultimele știri, dezvoltă-ți obiceiul de

a vorbi cu oamenii despre predică după biserică. Începe conversațiile spirituale întrebând: „Cum te-a provocat sau ți-a vorbit Scriptura astăzi?” Sau: „Ce anume te-a surprins sau încurajat cel mai mult din predică despre caracterul lui Dumnezeu?” Încurajează-i pe alții împărțându-le din lucrurile pe care le-ai învățat despre Dumnezeu și Cuvântul Său în timpul predicii. Observă în special felul în care gândirea ta s-a schimbat ca urmare a sensului Scripturii în sine. Și roagă-te împreună cu alții ca Dumnezeu să împiedice congregația să devină „tare de urechi” și să binecuvânteze congregația cu o dorință din ce în ce mai puternică după „hrana tare” a Cuvântului Lui (Isaia 6:9-10; Evrei 5:11-14).

4) Ascultă și acționează în conformitate cu predica pe tot parcursul săptămânii

Noi putem cultiva obiceiul ascultării expositive ascultând predica pe tot parcursul săptămânii și apoi acționând în consecință. Nu lăsa ca predica de duminică să devină un eveniment unic, care se șterge din memorie de îndată ce ea se termină (Iacov 1:22-25). Alege una sau două aplicații specifice din Scriptură și, rugându-te pentru ele, pune-le în practică în săptămâna următoare. Dacă biserica ta are o lucrare audio sau un site de internet unde care postează rezumate recente ale predicilor, profită de aceste oportunități pentru a-ți hrăni sufletul recitându-le. Cu sprijinul păstorului tău, înființați grupuri mici care să revadă și să aplice predicile. Sau folosește predicile și notițele ca resursă în relațiile de ucenicizare unu-la-

unu. Eu cunosc mai multe familii care au un timp devoțional pus deoparte duminică seara pentru recapitularea predicii. Există o sumedenie de modalități în care poți păstra predica vie în viața ta spirituală prin recitirea și re-auzirea Cuvântului lui Dumnezeu pe tot parcursul săptămânii. Fii creativ. Merită din plin să plănuiești aceste lucruri.

5) Dezvoltă-ți obiceiul de a găsi răspunsul la orice întrebări ai avea despre textul biblic în sine

Jonathan Edwards luase cândva hotărârea de a nu lăsa să treacă nicio zi fără să caute răspunsurile la întrebările care îl tulburau sau îi veneau în minte în timp ce studia Scriptura.²

Cât de sănătoase ar fi bisericile noastre dacă membrii s-ar dedica studierii Scripturii cu acest tip de efort intențional și cu hotărâre! O modalitate de a începe asta este să descoperi și să găsești răspunsul la întrebările stârnite de textul biblic împreună cu păstorul, prezbiterii sau alți învățători din biserică. Mai mult, nu fi pasiv în studiul tău personal, ci caută răspunsuri cercetând singur Scriptura și vorbind cu frați sau surori față de care dai socoteală sau în grupurile mici. Dar nu uita că păstorul a petrecut probabil mai mult timp decât majoritatea gândindu-se la acel pasaj, și el face slujba pastorală pentru a te hrăni din Cuvântul lui Dumnezeu. Continuă să studiezi

² În jurul vârstei de 19 ani, Edwards a scris următoarea hotărâre: „Sunt hotărât ca, atunci când mă gândesc la orice teoremă a teologiei pe care o am de înțeles, să fac imediat tot ce pot pentru a o înțelege, dacă circumstanțele nu mă împiedică”. *The Works of Jonathan Edwards, Vol. 1* (Peabody, MA: Hendrickson), lxii.

după predică prin întrebări și comentarii care pot fi o încurajare pentru păstorul tău și o binecuvântare pentru sufletul tău.

6) *Cultivă smerenia*

Pe măsură ce sapi adânc în Cuvântul lui Dumnezeu, ascultând vocea Lui, vei începe neîndoielnic să crești și să descoperi multe comori minunate. Dar pe măsură ce crești, nu deveni un „ascultător profesionist de predici”, care ascultă mereu, dar nu învață niciodată. Ferește-te de cunoașterea falsă care „îngâmă” (1 Cor. 8:1; Col. 2:18) și tinde să provoace certuri și disensiuni. Dă morții orice înclinație spre mândrie, ca și condamnarea altora și vânătoarea de critici.

Caută în schimb să-L întâlnești pe Isus de fiecare dată când te apropii de Scriptură. Strânge din Cuvânt combustibil pentru închinarea cu toată viața ta. În loc să ne înălțăm pe noi înșine, am face bine să ne amintim cuvintele apostolului Petru: „Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe” (1 Petru 5:6).

CONCLUZIE

Auzirea mesajului și a Cuvântului lui Dumnezeu duce la credința mântuitoare (Rom. 10:17). Membrii bisericii sunt sănătoși atunci când se dedică să audă acest mesaj ca o disciplină regulată. Ascultarea expozitivă promovează o astfel de sănătate pentru membrii bisericii la nivel individual și pentru

biserică în întregimea ei.

PENTRU REFLECȚIE SUPLIMENTARĂ

1. Cum ți-ai evalua abilitatea de a asculta sensul Cuvântului în timpul devoțiunilor personale? Dar în timpul predicilor?

2. Cum intenționezi să-ți întărești abilitatea de ascultare?

2

UN TEOLOG BIBLIC

„Necunoașterea – necunoașterea căilor Sale și a practicii părtășiei cu El – stă la rădăcina slăbiciunii bisericii de astăzi”. Așa a început J. I. Packer prefața din 1973 a lucrării sale clasice *Knowing God*. Packer a argumentat spunând că o tendință care produce o astfel de ignoranță față de Dumnezeu și slăbiciune în biserică ține de faptul „că mințile creștine au fost conformate spiritului modern, adică spiritului care dă naștere unor gânduri mărețe despre om și care lasă loc doar pentru gânduri mici despre Dumnezeu”.¹

Din păcate, observația lui Packer este valabilă mai bine de trei decenii după ce el a făcut-o. Necunoașterea căilor lui Dumnezeu și a părtășiei cu El este răspândită mult prea mult. Membrii bisericilor creștine continuă să aibă gânduri mărunte despre Dumnezeu și gânduri mari despre om. Această situație arată că prea mulți creștini și-au neglijat prima mare chemare: *să-L cunoască pe Dumnezeul lor*. Fiecare creștin este menit să fie un teolog în cel mai bun și mai profund sens al

¹ J. I. Packer, *Knowing God, 20th Anniversary Edition* (Downers Grove, IL: InterVarsity, 1993), 12.

cuvântului. Dacă bisericile vor să crească în sănătate, membrii bisericii trebuie să se dedice să fie teologi biblici în orice fel pot. Acesta este al doilea semn al unui membru sănătos al bisericii.

CE ESTE TEOLOGIA BIBLICĂ PENTRU MEMBRUL BISERICII?

A practica teologia biblică înseamnă să-L cunoaștem pe Dumnezeu însuși. Eu folosesc aici termenul „teologie biblică” având în minte două lucruri. În primul rând, trebuie să ținem cont de faptul că Biblia este revelația de Sine a lui Dumnezeu; ea este materialul sursă pentru a ne forma gânduri mărețe despre Dumnezeu. Creștinul interesat să-L cunoască pe Dumnezeu lui este creștinul care vrea să știe ce spune Dumnezeu despre Sine în Biblie. Un astfel de creștin nu își va începe afirmațiile spunând „îmi place să mă gândesc la Dumnezeu ca...” El a învățat să nu amestece un pic de New Age sau un pic de hinduism cu puțin creștinism pentru a se supune unei zeități personalizate. Nu, ci membrul bisericii creștine, care este serios în a-L cunoaște pe Dumnezeu, este membrul dedicat față de ceea ce spune Biblia despre Dumnezeu, fiindcă Biblia este locul în care Dumnezeu ne vorbește despre Sine.

A practica teologia biblică înseamnă să cunoaștem istoria de ansamblu a planului lui Dumnezeu de răscumpărare. În al doilea rând, teologul biblic este o persoană dedicată înțelegerii istoriei revelației, a marilor teme și doctrine ale Bibliei și

a felului în care acestea se potrivesc. Altfel spus, membrii sănătoși ai bisericii se dedică înțelegerii unității și progresului Bibliei ca întreg – nu doar unor pasaje izolate sau preferate. Ei se apropie de Biblie știind că citesc o istorie minunată despre Dumnezeu, care răscumpără pentru Sine un popor pentru propria Sa slavă. Și ei văd în acea istorie că Dumnezeu este un Dumnezeu creator, un Dumnezeu sfânt, un Dumnezeu credincios, un Dumnezeu iubitor și un Dumnezeu suveran, când face și împlinește făgăduințele Sale față de poporul Său, începând cu Adam și Eva și progresând până la desăvârșirea finală a tuturor lucrurilor.²

CUM FUNCȚIONEAZĂ TEOLOGIA BIBLICĂ PENTRU A PROMOVA SĂNĂTATEA UNUI MEMBRU AL BISERICII?

În popularul său volum, *Systematic Theology*, Wayne Grudem subliniază mai multe beneficii ale studierii teologiei sistematice. Multe dintre aceste beneficii sunt aplicabile și teologiei biblice. Și beneficiile propuse de Grudem merită rezumate și aici.³

În primul rând, *practicarea teologiei biblice ne ajută să creștem în reverența noastră față de Dumnezeu*. Când Îl întâlnim pe Dumnezeul Scripturii, care stabilește și Își împlinește făgăduințele legământului cu poporul Său, noi vedem

² Mark Dever, *Nine Marks of a Healthy Church* (Wheaton, IL: Crossway, 2004). Vezi capitolul 2.

³ Wayne Grudem, *Systematic Theology* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1994), 26-30.

ceva din măreția lui Dumnezeu. Faptul că Domnul lucrează toate lucrurile împreună spre bine devine mai clar, de la făgăduința Sa către femeie [Eva] că Sămânța ei va zdrobi capul șarpelui (Gen. 3:15), până la deschiderea pântecelor sterpe, astfel încât Sămânța să fie păstrată (Gen. 17:15-19; 21:1-2; 29:31; 30:22; Isaia 7:14), și până la nașterea efectivă a acelei Semințe (Matei 1:20-23). Când vedem că Dumnezeu este, și a fost și va fi întotdeauna, același Dumnezeu creator, sfânt, credincios, iubitor și suveran față de noi, cum a fost față de alții, noi suntem mișcați să nutrim credință și reverență față de Dumnezeu. Dacă vrem să-L cunoaștem și să-L cinstim pe Dumnezeu cu adevărat, trebuie să ne dedicăm să devenim teologi biblici, care înțeleg narațiunea și temele Scripturii.

În al doilea rând, *practicarea teologiei biblice ne ajută să ne învingem în lupta cu gândirea greșită*. Noi toți avem de-a face cu învățături diverse în Biblie, care ne provoacă, ne încurcă sau ni se par dificile. Și deseori refuzăm să acceptăm aceste învățături din cauza nesăbuinței și a păcatului din inimile noastre. Noi ne simțim astfel nevoiți câteodată să evităm un verset ici sau colo, care ne nemulțumește sau ne confruntă. Dar când ne dedicăm să înțelegem marea dimensiune a revelației biblice și greutatea totală a învățăturii Scripturii pe orice subiect, noi suntem convinși mai ușor de ideile noastre greșite. Teologia biblică ne ajută să vedem cum Dumnezeu a rostit constant același mesaj față de poporul Său în diferite locuri și moduri (Evrei 1:1), un mesaj în fața căruia ne vom

pleca cu toții într-o zi și pe care îl vom accepta (Isaia 45:22-24; Rom. 14:10-12; Fil. 2:9-11). Pe măsură ce studiem teologia biblică în rugăciune, noi suntem făcuți în stare să ne supunem cu bucurie față de Dumnezeu și să renunțăm la ideile noastre greșite despre El.

În al treilea rând, *practicarea teologiei biblice ajută la echiparea bisericii în lupta ei cu controversele doctrinare*. Istoria bisericii este plină de controverse care au apărut în interiorul și între congregații. Când își însușesc o bună înțelegere a teologiei biblice, sistematice și istorice, bisericile sunt mai capabile să se împotrivească și să rezolve în mod productiv astfel de controverse. Acest lucru este adevărat pentru că tot ceea ce are de spus Biblia despre un lucru anume este legat de orice altceva spune ea. Teologia biblică ajută la păstrarea continuității și consecvenței învățaturii Bibliei. Însușirea teologiei biblice este asemănătoare cu asamblarea unui puzzle. Când nu ne este clar unde să punem o piesă din puzzle, putem să căutăm locul ei potrivit legând-o la imaginea de ansamblu de pe cutia acelui puzzle. Cu cât avem mai multe piese la locul lor de la început, cu atât ne va fi mai ușor să evaluăm și să încadrăm piese noi, și cu atât suntem mai puțin predispuși să facem greșeli. Înțelegerea adecvată a teologiei biblice este ca și cum ai avea imaginea puzzle-ului complet, ceea ce ne permite să acceptăm sau să respingem piesele teologice greșite. Scripturile „au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Cor. 10:11), iar cunoașterea

Scripturii protejează biserica de basmele învățătorilor mincinoși și de disputele nesfârșite.

În al patrulea rând, *practica teologiei biblice este necesară pentru împlinirea Marii Trimiteri*. Isus ne poruncește să-i învățăm pe toți credincioșii să păzească tot ceea ce El poruncește (Matei 28:19-20). Fără o teologie bine formată, care include o înțelegere exactă a felului în care poruncile lui Dumnezeu trebuie înțelese în dezvoltarea și contextul lor istoric, va fi cu adevărat dificil să te supui poruncii Domnului de a-i învăța pe alții să se supună. Ce să îi învățăm? De ce să ascultăm? Cum vom ști ce să aplicăm în viața noastră? La aceste întrebări vom răspunde mai bine dacă cunoaștem teologia biblică și Îl cunoaștem pe Dumnezeuul nostru.

Dar poate că cel mai convingător beneficiu al teologiei biblice este că ea ne *aprofundează înțelegerea Evangheliei și ușurința aplicării ei*. Isus și apostolii nu au avut nevoie de Noul Testament pentru a propovădui Evanghelia. Ei s-au bazat pe Vechiul Testament și au înțeles că Scriptura Vechiului Testament vorbea despre Isus (Luca 24:27, 44-45). Teologul biblic calcă pe urmele lui Isus și ale apostolilor, familiarizându-se cu unitatea Scripturii, văzându-L pe Hristos și Evanghelia peste tot în Biblie.

CUM SĂ DEVII UN MEMBRU SĂNĂTOS AL BISERICII DEVENIND UN TEOLOG BIBLIC

Cum poate un creștin să devină un membru sănătos al

bisericii familiarizat cu temele teologiei biblice? Mai multe strategii pot fi folositoare.

Citește o carte bună despre teologia biblică

O modalitate evidentă de a deveni un teolog biblic constă din a citi o carte bună despre teologia biblică. Mai multe cărți s-au dovedit utile de-a lungul anilor. Pentru o bună lucrare de referință, cititorii ar trebui să încerce *The New Dictionary of Biblical Theology*.⁴ Pentru introduceri utile, luați în considerare următoarele titluri:

- Vaughn Roberts, *God's Big Picture: Tracing the Storyline of the Bible*
- Mark Strom, *The Symphony of Scripture: Making Sense of the Bible's Many Themes*
- Peter Jensen, *At the Heart of the Universe: What Christians Believe*
- Graeme Goldsworthy, *According to Plan: The Unfolding Revelation of God in the Bible*
- Graeme Goldsworthy, *The Goldsworthy Trilogy: Gospel and Kingdom, Gospel and Wisdom, and The Gospel in Revelation*.⁵

⁴ *The New Dictionary of Biblical Theology: Exploring the Unity & Diversity of Scripture*, ed. T. Desmond Alexander, Brian S. Rosner, D. A. Carson, Graeme Goldsworthy (Downers Grove, IL: InterVarsity, 2000).

⁵ Vaughn Roberts, *God's Big Picture: Tracing the Storyline of the Bible* (Downers Grove, IL:

New Studies in Biblical Theology editată de D. A. Carson⁶ este o serie excelentă de studii de teologie biblică. Aceste lucrări oferă imagini de ansamblu solide și ușor de citit despre unitatea și diversitatea Scripturii. Iar pentru cititorii mai avansați, cartea teologului olandez Geerhardus Vos, *Biblical Theology: Old and New Testaments*⁷ rămâne o scriere clasică. Folosește aceste scrieri în timpul tău devoțional sau de lectură. Sugerează-i liderului de grup de studiu să citeți una sau mai multe lucrări ca acestea în grup.

Studiază Scriptura tematic

Alocă o parte din timpul pentru devoțiunile tale personale pentru a studia *Scriptura tematic*. Dieta principală de Scriptură ar trebui să fie probabil un studiu al cărților Bibliei verset cu verset, în contextul istoric al dezvoltării planului de răscumpărare. Dar completează această dietă principală cu un studiu al temelor majore care se regăsesc în Biblie. Petrece câțva timp gândindu-te la revelația caracterului lui Dumnezeu; la unitatea și diversitatea legământului lui Dumnezeu cu poporul Său; la slujba profetică, preoțească și regală a lui Isus;

InterVarsity, 2003); Mark Strom, *The Symphony of Scripture: Making Sense of the Bible's Many Themes* (Phillipsburg, NJ: P&R, 2001); Peter Jensen, *At the Heart of the Universe: What Christians Believe* (Downers Grove, IL: InterVarsity, 2003); Graeme Goldsworthy, *According to Plan: The Unfolding Revelation of God in the Bible* (Downers Grove, IL: InterVarsity, 2002); Graeme Goldsworthy, *The Goldsworthy Trilogy: Gospel and Kingdom, Gospel and Wisdom, and The Gospel in Revelation* (Carlisle, UK: Paternoster), 2001.

⁶ D. A. Carson, ed., *New Studies in Biblical Theology* (Downers Grove, IL: InterVarsity, 2001–).

⁷ Geerhardus Vos, *Biblical Theology: Old and New Testaments* (Edinburgh: Banner of Truth, 1975).

și la Împărăția lui Dumnezeu atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Urmărește aceste teme de-a lungul Scripturii și notează elementele de continuitate și discontinuitate din diferite perioade ale istoriei răscumpărării. Pe măsură ce faci acest lucru, perfecțiunile lui Dumnezeu și slava răscumpărării se vor vedea mai nuanțat și mai strălucitor.

Adoptă atitudinea Noului Testament față de Vechiul Testament

Așa cum am spus mai devreme, Biblia este o istorie despre răscumpărarea unui popor special al lui Dumnezeu pentru Sine. Când studiezi Noul Testament, obișnuiește-te să legi ceea ce înveți acolo de Vechiul Testament. Pune-ți întrebări ca acestea:

- Cum este acest pasaj o împlinire a ceva făgăduit în Vechiul Testament?
- Cum este această idee din Noul Testament diferită sau asemănătoare cu o învățătură din Vechiul Testament?
- În ce fel clarifică, dezvăluie sau amplifică acest pasaj din Noul Testament ceva afirmat în Vechiul Testament?

Punerea acestor întrebări va ajuta la sublinierea unității și diversității Bibliei și a mesajului ei. O carte excelentă de studiat cu aceste întrebări în minte este cartea Evrei. Studiază

Epistola către Evrei și fii uimit de supremația lui Isus Hristos demonstrată în Vechiul Testament.

Studiază Vechiul Testament cu ochii spre Isus și Noul Testament

În timp ce citești și studiezi Vechiul Testament, întreabă-te cum se potrivește acesta cu revelația Noului Testament. De exemplu, întreabă-te:

- Unde se încadrează acest pasaj în istoria răscumpărării?
- Cum ne îndreaptă acest pasaj către Isus?
- Cum se leagă acest adevăr despre Israel de ideea de biserică din Noul Testament?
- Cum este acest pasaj fundamental pentru o înțelegere a creștinismului din Noul Testament? Cum este această idee sau învățătură din Vechiul Testament continuă sau discontinuă în raport cu Noul Testament?
- Ce fragmente din Noul Testament mă ajută să răspund la aceste întrebări?

Cel ce studiază teologia biblică este bine familiarizat cu drama continuă a Scripturii.

Studiază cărțile profetice din Vechiul Testament

Poate că cele mai neglijate cărți din Vechiul Testament

sunt cărțile profetice, în special cele numite din păcate „cărțile profeților mici”. Cărțile profeților conțin unele dintre cele mai bogate materiale din Scriptură despre viața, lucrarea și supremația lui Isus Hristos. Pe măsură ce studiezi Isaia sau Zaharia, de exemplu, adu-ți aminte că profețiile lor se pot împlini în mai multe orizonturi. Orice profeție se putea împlini, într-o privință, în vremea profetului care o transmitea. Aceeași profeție se împlinește și „cristologic”, în Isus Hristos. Apoi ea poate fi împlinită „escatologic”, adică să aibă loc la sfârșitul istoriei, la desăvârșirea tuturor lucrurilor. Studiarea și înțelegerea părților profetice în acest fel ajută la sublinierea imaginii de ansamblu a Bibliei și la aprofundarea cunoașterii lui Dumnezeu.

Cunoaște și pune-te în acord cu mărturisirea de credință a bisericii tale, susținând-o

Când ne alăturăm unei biserici, ar trebui să știm ce crede biserica aceea și dacă suntem de acord cu învățătura ei. Prin urmare, fă-ți timp să studiezi mărturisirea de credință a bisericii locale. Este învățătura ei sănătoasă din punct de vedere doctrinar? Este o mărturisire cu o istorie specială în acea biserică locală? Este mărturisirea ei de credință în acord sau se îndepărtează de tradiția creștină? Înțelegi acea mărturisire? Unele biserici au o practică sănătoasă de a le cere noilor membri să semneze mărturisirea de credință a bisericii ca indiciu al acceptării și dorinței lor de a apăra adevărurile exprimate în acea mărturisire. Tu ai putea să semnezi cu conștiința

curată mărturisirea de credință a bisericii tale? Dacă da, dedică-te să susții integritatea doctrinară a bisericii tale.

Caută unitatea doctrinară și evită disputele inutile

Din când în când, în biserica locală pot apărea diferențe doctrinare. Întrebarea cheie pentru membri este aceasta: „Cum vei participa la rezolvarea unor astfel de diferențe doctrinare?” Există o veche zicală folositoare în astfel de situații: „Unitate în toate lucrurile esențiale; libertate în toate lucrurile neesențiale; și dragoste în toate lucrurile”. Un membru sănătos al bisericii, dedicat să devină un teolog biblic, se va strădui să facă diferența între credințele esențiale pentru creștinismul biblic și cele care nu sunt esențiale pentru integritatea și continuitatea credinței. Membrii sănătoși ai bisericii se vor angaja să apere învățăturile esențiale ale Evangheliei (Fil. 1:27; Iuda 3), evitând în același timp certurile și disputele pe aspecte care nu sunt esențiale pentru Evanghelie. Învățăturile date de apostolul Pavel lui Timotei sunt foarte potrivite:

Adu-le aminte de aceste lucruri și roagă-i fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să se ferească de certurile de cuvinte, care nu duc la alt folos decât la pieirea celor ce le ascultă. Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului. Ferește-te de vorbăriile goale și lumești; căci cei ce le țin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. Și cuvântul lor va roade ca gangrena (2 Tim. 2:14-17).

Pe de o parte, trebuie să fim lucrători pricepuți în mînuirea corectă a Cuvîntului adevărului; pe de altă parte, trebuie să nu ne facem vinovați de a fi stîrnit dezacorduri pentru lucruri fără valoare.

Certurile pe lucruri mărunte și lipsite de importanță „nu duc la alt folos decît la pieirea celor ce le ascultă” și, ca o canceră care crește, ele duc la tot mai multă neevlavie. De aceea, să slujim în bisericile noastre pentru unitatea credinței și pentru pace, amintindu-ne că „este o cinste pentru om să se fe-rească de certuri; dar orice nebun se lasă stăpînit de aprindere” (Prov. 20:3).

CONCLUZIE

Potrivit lui J. I. Packer, cunoașterea lui Dumnezeu începe cu cunoașterea Lui, a caracterului Său. De asemenea, ea implică să te dedici lui Dumnezeu pe baza făgăduinței Sale de a fi Dumnezeuul tău, prin pocăința și credința în Isus Hristos, Fiul Său.

Prin urmare, a-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă să-L urmezi pe Isus ca ucenic. Și, în cele din urmă, a-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă să fii „mai mult decît un biruitor”, exultînd în suficiența lui Dumnezeu în toate lucrurile. O astfel de cunoaștere a lui Dumnezeu vine doar din faptul că am bătut adînc din mesajul Bibliei, cu toate temele ei bogate. Iar de o astfel de cunoaștere a lui Dumnezeu au parte acei membri ai bisericii creștine care se dedică să devină teologi biblici.

PENTRU REFLECȚIE SUPLIMENTARĂ

1. Cât de familiarizat ești cu teologia biblică? Crezi că ai o înțelegere adecvată a temelor și progresiilor majore ale Bibliei? I-ai putea explica unui proaspăt creștin sau unui necreștin cum se potrivește întreaga Biblie ca o singură carte?

2. Ce planuri specifice ai putea face pentru a-ți crește cunoștințele de teologie biblică?

3

ÎMBIBAT DE EVANGHELIE

Cea mai mare nevoie din lumea de astăzi este Evanghelia. Aceasta este cea mai mare nevoie a lumii pentru că bărbații, femeile și copiii pier fără o cunoaștere a lui Dumnezeu dătoare de viață, prin vestea bună a Mântuitorului nostru și Fiul Său, Isus.

Și cea mai mare nevoie din biserica de astăzi este Evanghelia. Evanghelia nu este doar o veste bună pentru o lume pe calea pierzării, ci este mesajul care formează, susține și animă biserica. Fără Evanghelie, biserica nu are nimic de spus – adică nimic care să poată fi spus de un alt instrument omnesc. Evanghelia face diferența între biserică și lume, definește mesajul și misiunea ei în lume, și întărește membrii ei împotriva săgeților arzătoare ale celui rău și ale falselor ispite ale păcatului. Evanghelia este absolut vitală pentru orice creștin și pentru orice biserică vibrantă, plină de bucurie, perseverentă, sănătoasă și plină de nădejde. Evanghelia este atât de esențială pentru viața creștină, încât trebuie să fim îmbibați de ea pentru a putea fi membri sănătoși ai bisericii.

DEVENIND ÎMBIBAȚI DE EVANGHELIE

Dar cum să ne cufundăm în Evanghelie? Ce cale ar putea duce la o sănătate spirituală mai mare?

Cunoaște Evanghelia

Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să cunoști Evanghelia. Acest lucru pare atât de evident, încât afirmația pare aproape inutilă. De fapt, însă, mulți pretinși creștini au o înțelegere superficială a Evangheliei ca urmare a anilor în care au auzit scurte „prezentări ale Evangheliei” alipite la sfârșitul predicilor. Alții, care cunosc mesajul lui Hristos, se simt stânjeniți și incapabili să împărtășească vestea bună într-un fel clar față de membrii familiei și față de prieteni. Prin urmare, este necesar să facem ceva pentru a ne asigura că cunoaștem Evanghelia cu o oarecare claritate și profunzime.

Apoi este util să respingem unele idei prezentate frecvent ca și cum ar fi Evanghelia. Evanghelia *nu înseamnă* pur și simplu că (a) noi am fi în regulă, (b) că Dumnezeu este dragoste, (c) că Isus vrea să fie prietenul nostru sau (d) că ar trebui să trăim corect.¹

Nu este Evanghelia nici promisiunea că toate problemele noastre vor fi rezolvate dacă Îl urmăm pe Isus sau că Dumnezeu ar vrea să fim sănătoși, bogați și înțelepți. Toate aceste idei pot fi adevărate într-un anumit sens, dar numai într-un sens

¹ Mark Dever, *Nine Marks of a Healthy Church* (Wheaton, IL: Crossway, 2004). Vezi capitolul 3.

parțial și niciodată ca o declarație suficientă a ceea ce este Evanghelia.

Evanghelia lui Isus Hristos înseamnă literal „veste bună”. Ca veste, ea conține afirmații factice și adevăruri derivate din acele afirmații. Ca veste bună, Evanghelia oferă nădejdea bazată pe făgăduințele lui Dumnezeu și pe faptele istorice care stau la baza acelor făgăduințe.

Evanghelia sau vestea bună a lui Isus Hristos este că Dumnezeu Tatăl, care este sfânt și neprihănit în toate căile Sale, este mânios pe păcătoși și va pedepsi păcatul. Omul, care nu ascultă de domnia lui Dumnezeu, este înstrăinat de dragostea lui Dumnezeu și în pericolul condamnării veșnice și agonizante prin judecata lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu, care este și bogat în îndurare, datorită marii Sale iubiri, L-a trimis pe Fiul Său cel veșnic, născut din fecioara Maria, ca să moară ca preț de răscumpărare și ca Substituit pentru păcatele oamenilor răzvrățiți. Isus a fost răstignit pentru a ispăși păcatele noastre, a fost îngropat într-un mormânt și a înviat după trei zile pentru a dovedi că Tatăl a acceptat jertfa Sa și pentru a-i îndreptați pe cei care cred în El. Acum, prin ascultarea perfectă a Fiului lui Dumnezeu și prin moartea Sa de bunăvoie pe cruce, ca plată pentru păcatele noastre, toți cei care se pocăiesc și cred în Isus Hristos, urmându-L ca Mântuitor și Domn, vor fi mântuiți de mânia lui Dumnezeu care va veni, vor fi declarați neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, vor avea viață veșnică și vor primi Duhul lui Dumnezeu ca o pregustare a gloriei Cerului, de care vor

avea parte în veșnicia pe care o vor trăi cu Dumnezeu însuși.

Acest mesaj – prezentat aici pe scurt – este cel de care trebuie să fim îmbibați și de care să ne bucurăm dacă vrem să fim membri sănătoși ai bisericii.

Dorința de a auzi Evanghelia și de a vesti Evanghelia pentru tine însuși

Trebuie să cultivăm și să protejăm o dorință puternică față de acest mesaj. Ascultarea și sondarea cu regularitate a adâncimilor Evangheliei ne sporește cunoașterea mesajului, dragostea față de Mântuitorul și abilitatea de a împărtăși acest mesaj.

Așa că ar trebui să ascultăm activ Evanghelia și implicațiile ei din predici. Nu îți închiide urechile când păstorul începe să facă apel la necreștini cu mesajul Evangheliei. Ascultă-l din nou. Reafirmă-ți credința în adevărul, făgăduințele și puterea Evangheliei în viața ta. Însușește-ți Evanghelia aplicând-o la orice păcat de care devii conștient ca urmare a unei predici sau prin cercetarea de sine. Privește-ți păcatele pironite pe cruce în timp ce auzi vestea bună. Gândește-te dacă există făgăduințe sau aspecte noi ale Evangheliei incluse în acea predică. Cum te vei păstra alipit de aceste adevăruri?

Ascultă atât de activ și cu atâta tânjire această veste, încât să îți simți sărăcia și lipsa hranei spirituale când ea lipsește dintr-o predică. Iar când te simți nemulțumit sau tânjind după Evanghelie, predică-ți Evanghelia. Ea este un mesaj care

Îți este dat ca să îl folosești pentru tine. Însușește-ți-o. În loc să asculți la alții sau să asculți acea voce care te chinuie cu îndoieli, griji și temeri, ascultă glasul lui Dumnezeu din Evanghelie, care ți-o vestește chiar ție atunci când ai nevoie. În excelența sa carte, *Living the Cross Centered Life: Keeping the Gospel the Main Thing*, C. J. Mahaney ne sugerează să memorăm Evanghelia, să ne rugăm Evanghelia, să cântăm Evanghelia, să ne aducem aminte de felul în care Evanghelia ne-a schimbat și să studiem Evanghelia.

Du Evanghelia până la capăt

În timp ce te gândești la evenimentele și făgăduințele Evangheliei, mergi mai departe până la finalul Evangheliei. John Piper ne aduce aminte că Dumnezeu este Evanghelia, că Evanghelia este un mesaj despre Dumnezeu, care ni Se dăruiește în dragoste:

Cât timp *evenimentele* din Evanghelie, din Vinerea Mare și de Paște, și câtă vreme *făgăduințele* evanghelice ale îndreptării și vieții veșnice nu te vor face să-L vezi și să-L primești *pe Dumnezeu însuși* ca fiind cea mai mare bucurie a ta, nu ai primit Evanghelia lui Dumnezeu. Ai primit doar unele dintre darurile Lui. Te-ai bucurat de unele dintre răsplățile Lui. Te-ai minunat de unele dintre minunile Lui. Dar nu ai fost trezit pentru a vedea de ce ai avut parte de daruri, răsplăți și minuni. Ele au venit dintr-un motiv mare: ca să poți vedea pentru totdeauna slava lui Dumnezeu în Hristos

și, privind, să devii genul de persoană care se desfată în Dumnezeu mai presus de orice și care, prin desfătare, oglindește frumusețea și vrednicia Lui supremă cu o strălucire și cu o fericire din ce în ce mai mari.²

Rânduiește-ți viața în jurul Evangheliei

Ca membri ai bisericii, scopul nostru este să înțelegem Evanghelia atât de profund și atât de pătrunzător, încât să în-suflețească fiecare domeniu al vieții noastre. Noi vrem ca Evanghelia să fie centrală în discuțiile noastre cu ceilalți, în felul în care încurajăm și corectăm, în deciziile personale le-gate de carieră și relații, în deciziile pe care biserica le ia în co-mun și în toate obiceiurile noastre de viață. Noi vrem ca Evanghelia, ca Dumnezeuul Evangheliei să aibă prioritate în fi-ecare domeniu al vieții. Membrii bisericii îmbibați de Evan-ghelie ar trebui să ia în considerare orice strategie pentru a-și organiza viața în jurul veștii bune a lui Isus Hristos, lucruri ca acestea:

- în frecventarea intenționată a acelorași magazine (curățătorii, restaurante etc.) cu scopul de a con-strui relații și de a se familiariza cu personalul ace-lor magazine și, sperăm, de a avea conversații des-pre Evanghelie;
- în folosirea vacanțelor pentru călătorii misionare

² John Piper, *God Is the Gospel: Meditations on God's Love as the Gift of Himself* (Wheaton, IL: Crossway, 2005), 38 (subl. orig.).

pe termen scurt;

- în voluntariatul în organizații comunitare pentru a influența prin Evanghelie;
- în găzduirea de discuții acasă despre religie și filozofie de viață;
- în invitarea vecinilor la masă sau la petreceri de sărbători și în discuții despre Hristos;
- în găzduirea de studii biblice la locul de muncă;
- în a deveni membri în organizații comunitare (precum cluburile de grădinărit, ciclism etc.) pentru a construi relații și oportunități de a vesti Evanghelia;
- în invitarea prietenilor la biserică și la evenimente religioase speciale, unde Evanghelia va fi în mod cert în centrul atenției.

Noi vrem să recunoaștem că nu există niciun risc în împărtășirea Evangheliei, ci doar răsplata credincioșiei. Vrem să fim „pregătiți” să transmitem mai departe cuvintele vieții.

Împărtășește Evanghelia

Uneori pare că unii creștini cred că Evanghelia a fost menită să fie predicată pe scară largă până a ajuns la ei, apoi să fie păstrată în siguranță în seiful istoriei lor personale, departe de toți ceilalți oameni. Creștinii pot presupune că împărtășirea

mărturiei lor de convertire sau trăirea unei vieți creștine bune ar fi o mărturie la fel de eficientă ca evanghelizarea. Fără îndoială că o astfel de viață este un fel de mărturie, dar este aceasta o mărturie a crucii lui Isus Hristos? Oare „mărturisirea” prin experiențele noastre personale și prin faptele noastre bune vorbesc suficient de eficient despre cruce și despre Mântuitorul nostru?

În prea multe cazuri, astfel de încercări lasă în urmă doar o vagă impresie de religiozitate, nu o manifestare strălucitoare a slavei lui Dumnezeu în răscumpărarea păcătoșilor prin jertfa Fiului Său. Dacă vrem să contribuim la sănătatea congregațiilor noastre locale, trebuie să ne dedicăm nu numai să culegem roadele Evangheliei pentru noi înșine, ci să o și transmitem altora. Trebuie să facem lucrarea unui evanghelist. Trebuie să le spunem necreștinilor dintre noi, cu dragoste și urgență, să se pocăiască de păcatele lor și să creadă în Isus Hristos. Trebuie să le spunem că întoarcerea la Dumnezeu nu duce la o viață ușoară, dar o astfel de decizie merită din plin. Iertarea păcatelor și împlinirea sufletelor lor se găsesc numai în Persoana lui Isus Hristos.

Noi avem o oportunitate să folosim lucrarea păstorului nostru plantând și udând semințele Evangheliei chiar în timp ce el plantează și udă prin lucrarea sa de la amvon. Putem saluta și vorbi cu vizitatorii bisericilor noastre și putem invita la întâlniri bisericii membrii familiei sau prietenii noștri necreștini. Ar trebui să folosim ocazia vizitei lor pentru a discuta despre

lucruri spirituale, în special despre înțelegerea și acceptarea sau respingerea veștii bune. Ne putem întâlni cu alți creștini în special pentru a plănui și pentru a ne ruga pentru oportunități de evanghelizare. O viață îmbibată de Evanghelie este o viață care se revărsă asupra altora cu vestea bună. O biserică sănătoasă este construită, în parte, din membri sănătoși motivați de Evanghelie.

Păzește Evanghelia

În cele din urmă, un membru sănătos al bisericii ia în serios responsabilitatea de a păzi Evanghelia de corupere și abandonare. Noul Testament pare să plaseze în esență această responsabilitate pe umerii congregației, mai degrabă decât doar pe cei ai păstorilor ei. Când bisericile din Galatia au fost tulburate de învățătorii falși, care încercau să adauge tăierea împrejur la cerințele Evangheliei, apostolul Pavel nu le-a scris direct păstorilor și prezbiterilor, ci bisericilor în sine. El s-a adresat membrilor și i-a chemat să păzească Evanghelia pe care el le-o propovăduise, iar învățătura lui este categorică:

Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din Cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema! (Gal. 1:8-9).

Galatenii și, prin extensie, toți membrii bisericilor, trebuie să fie atenți la ceea ce consideră că este propovăduirea

Evangeliei. Apostolul Ioan își avertizează cititorii că, „dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: ‚Bun venit!’ Căci cine-i zice: ‚Bun venit!’ se face părtaș faptelor lui rele” (2 Ioan 10-11). Petru le amintește cititorilor săi că cei care urmează căile rușinoase ale învățătorilor mincinoși fac așa încât „calea adevărului să fie vorbită de rău” (2 Petru 2:2). Așadar, este de înțeles de ce Iuda își îndeamnă cititorii astfel: „Să *luptați* pentru credința, care le-a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3). O biserică sănătoasă și un membru sănătos al bisericii luptă pentru Evanghelia apostolică și o protejează așa cum a fost transmisă și păstrată pe paginile Scripturii. Când refuzăm această responsabilitate și nu suntem vigilenți în înțelegerea și aplicarea Evangeliei, permitem ca ea să fie coruptă, abuzată și abandonată de învățători fără scrupule și de forțele celui rău.

CONCLUZIE

În Evanghelia lui Isus Hristos, Dumnezeu Se dedică pentru cei păcătoși și către păcătoși. Evanghelia este cea care ne face conștienți de dragostea lui Dumnezeu, de depravarea și nevoia noastră de răscumpărare, și de posibilitatea de a avea parte de bucuria veșnică prin închinarea înaintea lui Dumnezeu. Aceeași Evanghelie și înțelegerea ei sănătoasă creează sănătate și putere în membrii bisericii creștine. Să fim îmbibați de ea!

PENTRU REFLECȚIE SUPLIMENTARĂ

1. Ce strategii vei pune în aplicare pentru a continua să te gândești la Evanghelie, să o pui în practică și să o răspândești?

LECTURI SUPLIMENTARE

Bridges, Jerry. *The Discipline of Grace*. Colorado Springs, CO: NavPress, 1994.

Bridges, Jerry. *The Gospel for Real Life*. Colorado Springs, CO: NavPress, 2003.

Mahaney, C. J. *Living the Cross Centered Life: Keeping the Gospel the Main Thing*. Sisters, OR: Multnomah, 2006.

Piper, John. *God Is the Gospel: Meditations on God's Love as the Gift of Himself*. Wheaton, IL: Crossway, 2005.

Spurgeon, Charles. *The Power of the Cross of Christ*. Seattle, WA: YWAM Publishing, 1996.

Stott, John. *The Cross of Christ*. Downers Grove, IL: Intervarsity, 2006 (20th anniversary edition).

4

CONVERTIT AUTENTIC

Prietenul meu Curtis are o bucurie creștină contagioasă. El Îl iubește pe Domnul și este zelos în evanghelizare. Zelul lui Curtis este caracterizat de dorința de a „face tot ce este necesar” pentru ca oamenii „să își declare credința în Hristos”.

Într-o zi, cu bucuria lui obișnuită, Curtis mi-a povestit de un prieten comun, Kenny, care, așa cum spunea el, „fusese născut din nou”. Eu am fost uimit de cuvintele folosite de Curtis. Insistând să trec dincolo de entuziasmul lui, l-am întrebat: „De unde știi că el a fost „născut din nou?”

Curtis s-a retras ușor, aplecându-se spre mine cu acea curiozitate pe care cățeii o afișează uneori față de comportamentul ciudat al oamenilor: „Ce vrei să spui?”

„Păi, cum poți fi atât de încrezător că a avut loc nașterea din nou, cea spirituală?”

Ușurarea și-a făcut loc pe fața și umerii lui Curtis. „O, este ușor. A venit în față după slujba bisericii și s-a rugat să-L primească pe Hristos – știi tu, în felul în care mulți oameni sunt mântuiți”.

La aproximativ un an după această conversație, Curtis m-a sunat destul de îngrijorat. Era o problemă care îl tulbura periodic și îi provoca disconfort, doar că, de data aceasta, era vorba despre prietenul nostru Kenny. Curtis mi-a povestit că Kenny începuse bine alergarea creștină, participând la slujbele bisericii, rugându-se cu zel, mergând cu echipe de evanghelizare și uneori manifestând emoții puternice în timpul slujbelor bisericii. „Primul an a fost grozav”, a spus Curtis. „Dar apoi”, a spus el reducând volumul, „Kenny pur și simplu a dispărut. Este ca și cum tocmai s-ar fi stins... iar acum are probleme conjugale și se gândește să abandoneze credința”.

Liniștea s-a așternut pentru o clipă în acel apel telefonic. Apoi Curtis a întrebat: „Crezi că Kenny a fost vreodată mântuit cu adevărat? Cum poți să-ți dai seama dacă cineva a fost născut din nou?”

CONVERTIREA CORECTĂ

Când ne gândim la o listă de lucruri care ar trebui să caracterizeze un membru sănătos al bisericii, putem începe chiar cu faptul că un membru sănătos al bisericii trebuie să fie cu adevărat convertit. Membrul sănătos al bisericii – adevăratul membru al bisericii – trebuie să cunoască lucrarea harului lui Dumnezeu în propriul său suflet. Trebuie să fim convertiți noi înșine. Acest lucru poate părea evident, dar probabil că 40% dintre cei cu care discut și care ar vrea să fie membri ai bisericii noastre locale îmi povestesc de o perioadă de timp

când erau membri ai bisericii, dar nu înțelegeau Evanghelia și nu erau, după propria lor evaluare, oameni convertiți. Și situația este răspândită. Chiar și creștini celebri precum John Wesley au vorbit despre astfel de situații din propria viață.

ÎNȚELEGEREA CONVERTIRII BIBLICE

Desigur că unul dintre motivele din spatele numărului mare de creștini nominali din istoria bisericii – cei care au creștinat doar cu numele – ține de faptul că bisericile nu au reușit să își însușească și să predice o înțelegere biblică a convertirii. Dacă vrem să înțelegem convertirea corect, trebuie să începem cu diagnosticul biblic despre omul decăzut în păcat. Pentru a aplica tratamentul și soluția corecte, trebuie să știm să recunoaștem boala.

Toți oamenii suferă de boala păcatului. Nu numai că ei păcătuiesc, ci sunt păcătoși prin natura lor (Efes. 2:1-3). La rădăcina lui, în esența ființei sale, în inima lui, omul este înstrăinat și ostil față de Dumnezeu. El preferă să-și satisfacă poftele și dorințele păcătoase mai mult decât să-L onoreze pe Dumnezeu și să I se închine – și asta atât de mult, încât el este sclavul păcatului.

În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile

Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu (Rom. 8:5-8).

Întrucât omul este păcătos prin natura lui, el este vinovat înaintea lui Dumnezeu și merită pedeapsa pe care Dumnezeu promite să o dea. Dacă nu are loc o schimbare radicală și profundă în starea lui spirituală, omul este condamnat să fie judecat. Având mintea îndreptată spre rău, el nu poate și nici măcar nu dorește să-I fie plăcut lui Dumnezeu. El are nevoie disperată să fie schimbat. Are nevoie de o inimă nouă.

Această schimbare radicală este ceea ce în teologia creștină este denumit „convertire”. Convertirea este schimbarea radicală de la o viață de robie față de păcat la o viață liberă, în care Îl urmăm pe Dumnezeu și ne închinăm Lui. Convertirea este o schimbare a vieții, nu doar o decizie de moment. Această schimbare nu este o chestiune de rectitudine morală, de ajutorare de sine sau o simplă modificare de comportament. Ea nu are loc prin simple manifestări exterioare sau practici religioase precum „ieșirea în față la o chemare evanghelică”. Ea nu poate avea loc prin efort omenesc, ci doar prin puterea lui Dumnezeu.

Convertirea este o schimbare atât de dramatică, încât necesită intervenția lui Dumnezeu Duhul Sfânt. În convertire, Duhul lui Dumnezeu le dăruiește harurile gemene ale

pocăinței și credinței păcătoșilor care se întorc de la păcat la Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos.¹ Cel de-al optulea articol al Mărturisirii de Credință de la New Hampshire definește foarte bine convertirea biblică în felul următor:

Noi credem că pocăința și credința sunt deopotrivă îndatoriri sacre și haruri inseparabile, produse în sufletele noastre de Duhul regenerator al lui Dumnezeu, prin care, fiind profund convingși de vinovăția, pericolul și neputința noastră, și de calea mântuirii prin Hristos, noi ne întoarcem la Dumnezeu cu pocăință neprefăcută, cu mărturisirea păcatelor și cu implorarea îndurării Sale, primindu-L în același timp din inimă pe Domnul Isus Hristos ca Profet, Preot și Împărat al nostru, și bizuindu-ne numai pe El ca Mântuitor unic și atotsuficient.

Așadar, convertirea necesită o convingere autentică de păcat, care duce la întoarcere de la păcat (pocăință) și la bizuirea doar pe Domnul Isus Hristos spre mântuire (credință).

CUNOAȘTEREA PROPRIILOR SUFLETE

Prin urmare, cum va afecta o înțelegere biblică a convertirii ceea ce facem în bisericile noastre? Merită să ne gândim deopotrivă la implicațiile interioare și la cele exterioare.

Așa că începe prin a privi în interior. Trebuie să ne întrebăm dacă am primit o inimă schimbată prin harul lui

¹ Vezi, de exemplu, Ioan 1:12-13; 3:3-8; 6:44; 15:16; F.A. 11:18; Efes. 1:13-14; 2:1-9; 1 Petru 1:23; și 1 Ioan 4:10.

Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos. Acest tip de cercetare de sine este un lucru sănătos din punct de vedere spiritual. De fapt, este ceea ce apostolii au îndemnat adesea cititorii să facă (2 Cor. 13:5; Fil. 2:12; 2 Petru 1:5-11). Primul lucru pe care îl avem de făcut este să ne cunoaștem propriile suflete. Oare ne încredem numai în lucrarea încheiată a lui Hristos spre mântuirea noastră? Există dovezi ale harului lui Dumnezeu în viețile noastre? Creștem în harul și cunoașterea lui Isus Hristos, în roadele Duhului (Gal. 5:22-24) și în virtuțile menționate în fericirile despre care a vorbit Hristos (Matei 5:3-12)?

Este foarte util să studiem cartea 1 Ioan atunci când analizăm lucrarea lui Dumnezeu din sufletele noastre. Ioan oferă mai multe teste pentru a-i ajuta pe creștini să știe dacă au ajuns la credința în Hristos. Într-un efort de a cunoaște starea sufletului nostru înaintea lui Dumnezeu, ne-am putea cerceta pe noi înșine ca să vedem dacă există în viețile noastre dovezile următoare.

Umblăm în lumină sau în întuneric?

„Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:6-7). Cei ce sunt convertiți autentic la Hristos se întristează din cauza păcatului lor. Ei își urăsc păcatele

și doresc lumina vieții în Hristos, ceea ce înseamnă că doresc și se străduiesc să umble în integritate și neprihănire. Oamenii care trăiesc în mod obișnuit în păcat, fără să se pocăiască de el, care neagă că sunt păcătoși (v. 8-10), nu sunt convertiți cu adevărat. „Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut” (1 Ioan 3:6).

Îl iubim pe Dumnezeu Tatăl?

Unii oameni par să-L iubească pe Isus, pe care Îl consideră „blând și smerit”, dar nu manifestă nicio afecțiune față de Dumnezeu Tatăl, pe care Îl consideră a fi Dumnezeul lipsit de iubire al Vechiului Testament. Faptul că ei se gândesc la Isus ca la un Dumnezeu al dragostei și toleranței îi face pe unii să creadă că Dumnezeu nu va judeca păcatul și nu îl va condamna pe păcătos. Ei pot să-L vadă pe Dumnezeu Tatăl ca pe un tiran al Vechiului Testament și să respingă învățătura Bibliei despre Dumnezeu, pentru că o consideră depășită, neîmplinitoare sau respingătoare. Dar apostolul Ioan face din dragostea pentru Tatăl un test al credinței autentice. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El” (1 Ioan 2:15). „Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Anticristul, care Îl tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine Îl tăgăduiește pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine Îl mărturisește pe Fiul, Îl are și pe Tatăl” (1 Ioan 2:22-23). Există un singur Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Nu există nicio modalitate de a iubi deopotrivă lumea, și pe

Tatăl. Și nu există nicio cale de a-L primi pe Hristos fără să-L primim pe Tatăl, sau de a veni la Tatăl fără să credem în Hristos. Dragostea față de Dumnezeu Tatăl este un test al convertirii autentice.

Îi iubim pe ceilalți creștini?

Mulți oameni par să trăiască fără dragoste sau grijă autentică față de alți creștini. Ei se gândesc la umblarea creștină ca la un „sport” individual. Cu toate acestea, Ioan ne spune că „oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; și oricine Îl iubește pe Cel ce L-a născut, Îl iubește și pe cel născut din El” (1 Ioan 5:1). „Cine nu îl iubește pe fratele său, rămâne în moarte. Oricine îl urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el” (1 Ioan 3:14b-15). „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr, și ne vom liniști inimile înaintea Lui” (1 Ioan 3:18-19). Ioan ne învață că porunca este să credem în Numele lui Isus Hristos și să ne iubim unii pe alții. Dacă dragostea noastră pentru alți creștini este rece, trebuie să ne cercetăm pentru a vedea dacă am crezut sau nu în Hristos Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Avem mărturia Duhului că suntem copii ai lui Dumnezeu?

„Cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul, pe care ni L-a dat” (1 Ioan 3:24b). Tatăl nu ne-a lăsat fără o mărturie a

dragostei Sale. Putem fi asigurați de înfierea noastră în familia Sa de către însuși Dumnezeu Duhul Sfânt. „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‚Ava’, adică: ‚Tată!’” (Gal. 4:6; v. și Rom. 8:15). „Duhul însuși adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8:16). Știm că trăim în Dumnezeu și Dumnezeu în noi, pentru că am primit Duhul Sfânt atunci când am crezut în Evanghelie (1 Ioan 4:13-14).

Perseverăm în credință?

„Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5:4-5). Cei care cred și continuă să creadă sunt cei care biruiesc lumea prin credința în Hristos. Credința autentică este o credință perseverentă. Asta nu înseamnă că lucrurile grele din viață nu ne provoacă uneori îndoieli sau disconfort. Dar creștinul adevărat merge mai departe în credință, încrezându-se în Dumnezeu și în planul și voia Lui. La urma urmei, același Duh pe care îl primește credinciosul adevărat, îl pecetluiește și îl păzește pe credincios până în ziua de apoi (Efes. 1:13-14; 1 Petru 1:3-5).

Punerea acestui fel de întrebări este un lucru făcut cel mai bine în părtășia bisericii locale, printre creștini dedicați și care cresc spiritual, care ne pot ajuta să ne cercetăm cu precizie. Unii oameni au un fel de „credință ușoară”, care poate

satisfacă testul cercetării atente a propriilor suflete, în timp ce alții sunt prea repede tentați să se îndoiască și să dispare. Într-o cultură a bisericii locale, noi ne putem iubi unii pe alții depotrivă arătând dovezi ale harului lui Dumnezeu în viața celuilalt, și punând întrebări dificile despre pretenția noastră de credință și despre umblarea noastră. Când facem aceste două lucruri, ne ajutăm unii pe alții să evităm extremele disperării și auto-mulțumirii, și ne încurajăm reciproc să ne vedem în lumina lucrării mântuitoare a lui Dumnezeu în sufletele noastre.

IMPLICAȚII PENTRU EVANGHELIZARE

Pe lângă faptul că privim în interior (și îi ajutăm pe alții să facă același lucru), noi vrem să privim și în afara noastră, ca să spunem așa, spre înțelegerea noastră despre convertire și spre felul în care ea afectează abordarea evanghelistică a bisericii noastre. Când vine vorba de lucrarea de evanghelizare, membrul sănătos al bisericii trebuie să înțeleagă corect cine este cel care îl convertește de fapt pe păcătos, anume Dumnezeu Duhul Sfânt. De aceea, membrul sănătos al bisericii trebuie să recunoască faptul că evanghelizarea nu este o chestiune care ține de tehnici iscusite de persuasiune, ci de a se baza pe Duhul lui Dumnezeu care să binecuvânteze Cuvântul lui Dumnezeu și să producă nașterea din nou, cea spirituală, și schimbarea radicală a convertirii. Vom analiza evanghelizarea biblică în mai multe detalii în capitolul următor.

CONCLUZIE

Cu trecerea anilor, eu am pierdut legătura cu Kenny. Nu știu dacă el duce o viață creștină sau dacă s-a întors de la adevăr în lume. Dar știu că este absolut esențial ca el să se cerceteze pe sine pentru a ști dacă este în credință. Și știu că această cercetare va fi rodnică numai dacă el caută să descopere dovezile convertirii pe care Dumnezeu le prezintă în Cuvântul Său.

PENTRU REFLECȚIE SUPLIMENTARĂ

Folosește următoarele întrebări alături de un grup de membri și prieteni creștini maturi pentru a analiza și prezenta dovezi ale harului lui Dumnezeu pe care le vedeți printre voi și, dacă este necesar, identificați zonele în care este nevoie de har.

1. Umblăm în lumină sau în întuneric (1 Ioan 1:6-7)?
2. Îl iubim pe Dumnezeu Tatăl sau părem că iubim lumea (1 Ioan 2:15)?
3. Îi iubim pe ceilalți creștini (1 Ioan 3:14-15, 18-19; 5:1)?
4. Avem mărturia Duhului Sfânt că suntem copii ai lui Dumnezeu (Rom. 8:15-16; Gal. 4:6; 1 Ioan 3:24)?
5. Perseverăm în credință (1 Ioan 5:4-5)?

LECTURI SUPLIMENTARE

Dever, Mark E. *Nine Marks of a Healthy Church*. Wheaton, IL: Crossway Books, 2004 (v. cap. 4).

Luther, Martin. *The Bondage of the Will*. Grand Rapids, MI: Baker Books, 1990.

Murray, John. *Redemption Accomplished and Applied*. Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1984.

Smallman, Stephen. *What Is True Conversion?* Phillipsburg, NJ: P&R, 2005.

Whitney, Donald. *Ten Questions to Diagnose Your Spiritual Health*. Colorado Springs, CO: NavPress, 2002.

5

UN EVANGHELIST BIBLIC

În ultimul capitol, am discutat despre doctrina importantă a convertirii. Am început acel capitol cu povestea lui Kenny, un prieten care „a făcut o mărturisire de credință”, dar ulterior s-a îndepărtat de Hristos.

Ceea ce este dureros de evident acum pentru prietenul meu Curtis și pentru mine este că „prezentarea Evangheliei” pe care Kenny a auzit-o cu câțiva ani în urmă a fost cel mai superficial mesaj posibil. Nu a fost o proclamare fidelă biblic (1) a sfințeniei și neprihănirii Dumnezeuului suveran care a creat toate lucrurile; (2) a păcătoșeniei omului și a judecății cuvenite pentru că s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu; (3) a nevoii omului de a experimenta o schimbare radicală, de a primi o inimă nouă și o neprihănire perfectă; (4) a faptului că numai Isus Hristos ne-a asigurat neprihănirea de care avem nevoie și a făcut ispășirea pentru păcatele noastre, ispășire care Îl mulțumește pe Dumnezeu Tatăl; și (5) a nevoii lui Kenny de a avea roade demne de pocăință și de a se baza numai pe Hristos Isus.

Sunt sigur că unele dintre aceste lucruri i-au fost prezentate lui Kenny, dar sunt la fel de sigur că fidelitatea biblică cerea

mai mult decât ceea ce a împărtășit Curtis și cerea de la Kenny mai mult decât a cerut Curtis. Este înfricoșător să te gândești la câți oameni nu au gustat bunătatea lui Dumnezeu și mântuirea Sa, nu pentru că creștinii nu au avut ocazia să le împărtășească, ci pentru că am fost atât de superficiali în ceea ce le-am împărtășit altora. Un membru sănătos al bisericii lucrează pentru a se asigura că este convertit el însuși, dar trudește și pentru a se asigura că eforturile sale evanghelistice sunt informate de o înțelegere biblică a convertirii.

O ÎNȚELEGERE BIBLICĂ A EVANGHELIZĂRII

Fără o înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării, membrul bisericii va fi o piedică foarte mare în îndeplinirea misiunii bisericii de a face ucenici. Dacă ne gândim la fascinația bisericii contemporane după metode și tehnici pragmatice („dacă dă rezultate, este valid”), este ușor ca membrii să fie mânați în direcții nesănătoase dacă nu înțeleg convertirea și evanghelizarea. „Pragmatismul lipsit de principii este în cele din urmă nu doar lipsit de fidelitate biblică, ci și lipsit de pragmatism”.¹

Vestea încurajatoare este că, atunci când înțelegem bine convertirea, ne dăm seama că evanghelizarea nu depinde de persuasiune, de folosirea unei anumite atmosfere, de povestiri și cântece emoționante, sau de argumente convingătoare, ca atunci când am vrea să vindem ceva. Suntem liberi

¹ Phillip D. Jensen and Tony Payne, “Church/Campus Connections: Model 1,” in *Telling the Truth: Evangelizing Postmoderns*, ed. D. A. Carson (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2002), 195.

să ne încredem doar și profund în Dumnezeu și în puterea Evangheliei, El fiind Cel care produce roadele pe care le dorește (Rom. 1:17). Ne dăm seama astfel că, deși suntem ambasadori ai lui Hristos care imploră oamenii să se împace cu Dumnezeu, totuși Dumnezeu însuși este Cel care face pleoara prin noi, tovarășii Lui de lucrare (1 Cor. 3:9; 2 Cor. 5:20; 6:1), iar Duhul Său este Cel care garantează că acest Cuvânt al Lui nu se va întoarce fără rod (Isaia 55:11). Noi trebuie să plantăm și să udăm cu credincioșie, având încredere că Dumnezeu va da creșterea (1 Cor. 3:7).

Așadar, evanghelizarea biblică ne cere un lucru esențial: să fim credincioși în a împărtăși vestea bună a lui Isus Hristos față de oamenii pe care Dumnezeu îi pune în contact cu noi (1 Cor. 4:1-2). Mai precis, evanghelizarea credincioasă trebuie (1) să fie specifică în conținutul ei, prezentând adevărul despre „cine este Dumnezeu, cine sunt oamenii, ce este păcatul, cine este Isus, ce a făcut Isus cu privire la păcat și ce trebuie să facem față de ceea ce a făcut Isus”; (2) să „include ideea că Hristos este calea exclusivă de mântuire”, excluzând ideea că ar exista mai multe căi care duc la Dumnezeu (Ioan 14:6; F.A. 4:12); și (3) să-l cheme pe ascultător la pocăință și credință în Hristos.²

Evanghelizarea biblică ne cere să împărtășim vestea minunată că Hristos a murit pentru păcătoși și apoi să îi chemăm pe

² Michael P. Andrus, “Turning to God: Conversion beyond Mere Religious Preference,” in *Telling the Truth*, 155-61.

cei ce ne ascultă să se pocăiască și să creadă. Ioan Botezătorul a predicat acest mesaj (Matei 3:1-2). Isus a proclamat aceeași Evanghelie (Matei 4:17). Apostolul Petru a propovăduit aceeași veste bună în ziua Cincizecimii (F.A. 2:38). Membrul sănătos al bisericii face ca acest mesaj să fie central în timp ce caută să fie un evanghelist fidel Bibliei.

CUM SĂ FACEM LUCRAREA UNUI EVANGHELIST

Există mulți scriitori care au lăsat în urma lor cărți care ne ajută în lucrarea de proclamare cu credincioșie a veștii bune a lui Isus Hristos. Unii au oferit sugestii foarte utile și practice. Mark Dever subliniază șase lucruri de care membrii bisericii ar trebui să țină cont în evanghelizare:

1. Spune-le oamenilor cu onestitate că, dacă se pocăiesc și cred, vor fi mântuiți, dar va fi ceva costisitor.
2. Spune-le oamenilor cu urgență că, dacă se pocăiesc și cred, vor fi mântuiți – dar trebuie să se decidă acum.
3. Spune-le oamenilor cu bucurie că, dacă se pocăiesc și cred vestea bună, vor fi mântuiți. Și oricât de dificil ar fi, merită totul!
4. Folosește Biblia.
5. Conștientizează că viața creștinului și a bisericii în ansamblu constituie o parte centrală a evanghelizării. Ambele ar trebui să îi dea credibilitate Evangheliei pe

care o proclamăm.

6. Nu uita să te rogi.³

Michael P. Andrus oferă câteva sfaturi utile suplimentare. Pentru a păstra o viziune sănătoasă asupra convertirii în eforturile noastre de evanghelizare, el sugerează să facem următoarele:

1. Sfătuiește-i pe cei care par să fie în căutarea mântuirii într-un fel care se concentrează pe fapte, nu pe cuvinte; pe o schimbare a vieții, nu doar o schimbare de crezuri. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l transmitem este că, doar acceptând ce li se propune, oamenii pot fi asigurați de viața veșnică.
2. Concentrează-te pe o viziune biblică serioasă despre păcat și vinovăție.
3. Propovăduiește Biblia și învățătura creștină, astfel încât potențialii convertiți să înțeleagă că planul mântuirii este sfatul lui Dumnezeu, nu înțelepciunea omenească.
4. Leapădă exprimările superficiale ale decizionismului („doar crede”, „roagă-te asta pentru a primi”, „invită-L pe Isus în inima ta”) în favoarea limbajului mai riguros al convertirii („predă-ți viața sub domnia lui Isus Hristos” sau „întoarce-te de la păcat, acceptă iertarea

³ Mark Dever, *Nine Marks of a Healthy Church* (Wheaton, IL: Crossway, 2004), 124-30.

obținută de Isus prin moartea Sa și trăiește o viață de ascultare de El”).⁴

ROLUL BISERICII LOCALE ÎN EVANGHELIZARE

În plus față de aceste recomandări excelente, un membru al bisericii ar trebui să recunoască centralitatea și utilitatea bisericii locale în evanghelizare. Acolo unde suntem implicați în biserici care predică Evanghelia, prin harul lui Dumnezeu, Evanghelia va fi predicată în fiecare strângere a bisericii de ziua Domnului. Invitarea prietenilor tăi necreștini la serviciile religioase este o modalitate excelentă de a dezvolta conversații personale despre Evanghelie.

Aceasta este, de asemenea, o oportunitate pentru ei de a vedea Evanghelia „ilustrată” în viețile unei congregații reale de credincioși. În biserică, necreștinii ar trebui să vadă felul de unitate și dragoste care dau mărturie despre adevărul și puterea Evangheliei și a dragostei lui Dumnezeu (Ioan 13:34-35; 17:20-21). Prietenii noștri vor vedea Evanghelia cu ochii lor când vor vedea creștini care participă la botezul și Cina Domnului. Atât în felul în care trăim împreună ca biserică, cât și în rânduielile bisericii, noi prezentăm Evanghelia în modalități care completează Cuvântul Evangheliei care este predicat.

Mai mult, aducerea membrilor familiei și a prietenilor noștri necreștini în contact cu viața bisericii noastre este o

⁴ Michael Andrus, “Turning to God,” 161-62.

pre-vizualizare utilă a vieții pe care vor fi chemați să o trăiască, dacă Domnul îi va aduce la pocăință și credință mântuitoare. Transformarea bisericii locale într-o parte centrală a eforturilor noastre de evanghelizare ajută la tăierea rădăcinii individualismului spiritual la începutul vieții creștine.

În cele din urmă, în bisericile noastre locale avem la dispoziție poate zeci sau sute de aliați – ceilalți creștini – fiecare cu propriile experiențe de convertire, care pot construi relații cu prietenii și membrii familiilor noastre. Domnul găsește plăcere adesea să-i folosească pe ceilalți membri ai bisericii pentru a împărtăși Cuvântul dătător de viață sau pentru a trăi exemplul convingător care conduce pe cineva la credință mântuitoare. Nu lăsa biserica locală în afara eforturilor tale de a-i câștiga pe cei pierduți!

CONCLUZIE

Am participat cândva la o conferință de evanghelizare organizată de o biserică locală. Vorbitorul principal la conferință a întrebat participanții care credeau că este principalul motiv pentru care creștinii nu fac lucrarea unui evanghelist. Cei din sală au dat o serie de răspunsuri bune, de la frică, lipsa de cunoaștere și până la indiferență. Vorbitorul a uimit audiența când a sugerat că acestea sunt cu siguranță unele dintre cauze, dar că problema principală este că prea puțini creștini cred în Romani 1:16. Ei nu cred că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Lor le lipsește încrederea în Evanghelie.

Tu ce crezi? Ești încrezător că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu de a mântui? Lucrarea ta ca evanghelist demonstrează o astfel de încredere? Mă rog ca toți să putem răspunde „da” la aceste întrebări.

PENTRU REFLECȚIE SUPLIMENTARĂ

1. Modul în care le vorbești altora despre Isus include toate ideile esențiale ale Evangheliei?

2. Felul în care le vorbești altora despre Isus demonstrează încredere în mesajul Evangheliei în sine, fiind convins că este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire?

3. Cum ar putea o biserică formată din membri profund dedicați unul altuia să schimbe percepția comunității despre biserica locală?

LECTURI SUPLIMENTARE

Carson, D. A., ed. *Telling the Truth: Evangelizing Postmoderns*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2000.

Dever, Mark E. *The Gospel and Personal Evangelism*. Wheaton, IL: Crossway, 2007.

Metzger, Will. *Tell the Truth: The Whole Gospel to the Whole Person by Whole People*. Downers Grove, IL: InterVarsity, 2002.

Packer, J. I. *Evangelism and the Sovereignty of God*. Downers Grove, IL: InterVarsity, 1991.

Stiles, Mack. *Speaking of Jesus: How to Tell Your Friends the Best News They Will Ever Hear*. Downers Grove, IL: InterVarsity, 1995.

6

UN MEMBRU DEDICAT ÎN BISERICĂ

Mulți oameni tratează azi biserica drept secundară, demodată, inefficientă și o piedică în calea lor. Asta nu înseamnă neapărat că ei nu-L iubesc pe Dumnezeu sau poporul lui Dumnezeu. Pur și simplu ei nu cred că apartenența la o anumită biserică ar fi un lucru important, iar unii cred chiar că membralitatea ar putea fi o piedică. Mulți oameni cred că biserica – în special membralitatea în biserică, adică înscrierea și aderarea la o biserică – este o relicvă spirituală menită să împiedice libertatea și rodnicia lor spirituală.

Și există multe motive care stau în spatele acestei viziuni despre membralitatea în biserică. Unii creștini sunt pur și simplu *indiferenți* față de apartenența la biserică. Ei cred că pot să o trateze cum și când vor, și nu sunt nici entuziasmați, nici negativiști față de biserică. Pur și simplu, pentru ei, membralitatea nu contează.

Alții sunt *ignoranți*, neinformați. Ei nu s-au gândit niciodată la viziunea Bibliei despre biserica locală.

Alții sunt *indeciși*. Ei nu se pot hotărî dacă să se alătore sau nu. Poate că sunt genul de oameni care nu iau niciodată decizii serioase, așa că deciziile tind să vină peste ei la voia întâmplării.

Apoi există cei cu mentalitate de oameni *independenți*. Ei sunt „creștinii singuratici”, care nu vor să se simtă împovărați de apartenența la o biserică. Ei nu vor ca oamenii „să se amestece în viețile lor”. Ei vor să meargă la o biserică, să consume ceea ce cred ei că au nevoie, apoi să plece fără să se dedice sau să se alătore.

În cele din urmă, există cei care sunt reținuți să se dedice unei biserici locale, pentru că simțămintele lor sunt *pe dos*. Ei au atașamente puternice față de o „biserică de acasă”, din orașul în care au crescut, deși astfel de biserici sunt acum la sute de kilometri distanță. Ei nu se pot hotărî să se alătore unei biserici în orașul unde locuiesc pentru că nu s-au despărțit niciodată emoțional de o biserică din trecutul lor.

În esență, toate aceste perspective asupra bisericii locale provin din aceeași problemă: eșecul de a înțelege sau de a lua în serios intenția lui Dumnezeu ca biserica locală să fie centrală pentru viața poporului Său. Oamenii nu devin membri dedicați ai bisericii – și, prin urmare, creștini sănătoși – pentru că nu înțeleg că un astfel de angajament este exact felul în care Dumnezeu intenționează ca poporul Său să trăiască practic credința și să experimenteze dragostea creștină.

ESTE „MEMBRALITATEA ÎN BISERICĂ” O IDEE BIBLICĂ?

Când oamenii care întâlnesc pentru prima dată ideea că membralitatea în biserică este necesară și importantă, mulți dintre ei vor să știe răspunsul la aceste întrebări: „Este importantă ideea de membralitate în biserică? Unde pot să o găsesc în Biblie?”

Ca în multe alte lucruri, nu poți deschide Biblia la „cartea membralității în biserică” sau la vreun capitol intitulat convenabil de editorii Bibliei, „Despre cum să devii membru”. Datele biblice nu sunt atât de evidente, și totuși ideea de membralitate se găsește aproape peste tot în Scriptură.

Te-ai gândit vreodată câte practici și porunci date bisericii din Noul Testament și-ar pierde orice sens dacă membralitatea nu este practică, dacă nu este identificabilă vizibil și dacă nu este tratată ca fiind importantă? Iată câteva lucruri esențiale poruncite în Scriptură pentru biserica locală, lucruri care și-ar pierde sensul în absența unui concept operațional de membralitate.¹

Conducerea bisericii

Două pasaje clasice din Scriptură schițează pentru biserică lista cerințelor calificative pe care trebuie să le îndeplinească liderii ei (1 Tim. 3:1-13; 1:5-9). În plus față de aceste

¹ Mark Dever and Paul Alexander, *The Deliberate Church: Building Your Ministry on the Gospel* (Wheaton, IL: Crossway, 2005), 60-61.

cerințe, există porunci explicite pentru lideri să păstorească turma și pentru creștini să se supună liderilor lor (Evrei 13:17). Cu toate acestea, dacă nu există membri care să poată fi identificați ca atare, liderii nu pot ști niciodată cine sunt cei pe care să-i conducă. Supunerea față de autoritatea lor, așa cum cere Evrei 13:17, devine un nonsens dacă liderii nu sunt responsabili pentru un grup anume și dacă acel grup nu este atașat de ei în vreun fel.

Disciplina bisericii

În 1 Corinteni 5, apostolul Pavel îi învață pe credincioșii din Corint să scoată din părtășia lor un bărbat implicat în imoralitate sexuală. Domnul Isus poruncise ceva asemănător în Matei 18:15-17. Un motiv pentru care Biblia poruncește practicarea disciplinei bisericii este că ea face posibilă păstrarea diferențelor clare între poporul lui Dumnezeu, biserica, și lume (1 Cor. 5:9-13). Dacă nu există o manieră practică și vizibilă de a determina cine aparține bisericii și cine aparține lumii, această diferență se pierde, iar scoaterea din părtășie este ceva imposibil, deoarece nu există o manieră reală de a fi în părtășie.

Listele și votul

Există ceva dovezi că biserica primară a avut unele liste asociate cu membrii ei. De exemplu, existau liste de văduve (1 Tim. 5:9), iar creștinii din biserica locală au votat pentru

unele acțiuni. „Majoritatea” a fost cea care a hotărât să-l excludă pe acel bărbat dintre membrii bisericii din Corint (2 Cor. 2:6).

Alegerea liderilor, supunerea față de ei, reglementarea membralității, păstrarea listelor de membri și votul au sens numai dacă se știe cine face parte din trup, dacă acei membri sunt identificabili și cunoscuți. Așadar, deși Biblia nu ne oferă un tratat biblic despre membralitate ca atare, există suficiente dovezi în scrierile inspirate care ne sugerează că a fost practică o anumită formă de membralitate și că ea a fost necesară pentru funcționarea bisericii. Și membralitatea în biserică nu este mai puțin importantă în zilele noastre.

ESENȚA MEMBRALITĂȚII: DRAGOSTEA DEDICATĂ

Domnul nostru Isus a specificat un semn definitoriu pentru ucenicii Săi. Desigur, există multe semne ale uceniciei adevărate, dar un semn este evidențiat ca semnalându-i lumii care ne privește că Îi aparținem lui Hristos:

Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții (Ioan 13:34-35).

Semnul uceniciei creștine este dragostea – dragostea de tipul celei pe care Isus a manifestat-o față de ucenicii Lui, dragoste suficient de vizibilă, încât oamenii să o recunoască și să

o identifice ca fiind caracteristică celor care Îl urmează pe Isus.

De aceea, nu este surprinzător că un creștin sănătos este unul care se dedică să manifeste acest fel de dragoste față de alți creștini. Și cel mai bun loc unde creștinii iubesc în acest fel este în adunarea poporului lui Dumnezeu denumită biserica locală. Nu este de mirare că autorul cărții Evrei ne învață „să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune” și spune imediat „să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:24-25)?

Participarea credincioasă la viața bisericii este strâns asociată cu îndemnarea reciprocă la dragoste și fapte bune. Biserica locală este locul în care dragostea este manifestată cel mai vizibil și convingător în poporul lui Dumnezeu. Ea este locul în care „trupul lui Hristos” este cel mai clar reprezentat în lume.

CUM ARATĂ UN MEMBRU DEDICAT AL BISERICII?

Într-un fel, întrebarea, „Cum arată un membru dedicat al bisericii?”, este tema centrală a acestei cărți. Dar aici vrem să explorăm această întrebare în legătură cu porunca esențială și semnul dragostei. În cele ce urmează vreau să prezint câteva modalități în care membralitatea dedicată se exprimă.

Participarea cu regularitate

Aceasta este prima și cea mai importantă lucrare a fiecărui creștin din biserica locală. A fi prezent, a fi cunoscut și a fi activ sunt singurele modalități de a face posibilă dragostea creștină (Evrei 10:24-25).

Căutarea păcii

Un membru dedicat al bisericii este devotat păstrării păcii în congregație. „Să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră” (Rom. 14:19). „Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3:18).

Zidirea altora

Singurul scop sau țel consecvent al strângerii publice a bisericii este zidirea reciprocă în credință (1 Cor. 12, 14; Efes. 4:11-16). Un membru sănătos și dedicat vine ca să slujească, nu ca să fie slujit, așa cum a făcut Isus (Marcu 10:45); să ofere, nu doar să fie un consumator.

Avertizarea și îndemnarea altora

Acest lucru este discutat mai pe larg în capitolul 7, „Un căutător al disciplinei”. Un membru dedicat se angajează să le spună adevărul în dragoste fraților și surorilor lui, să-i ajute să evite capcanele lumii și să-i încurajeze în sfințenie și bucurie creștină. Un membru dedicat nu se va amesteca într-un fel greșit în viața altora – un cicălitor – dar nici nu va fi indiferent

când vine vorba de îngrijirea și sfătuirea altora.

Împăciuirea

Creștinii sunt oameni împăcați cu Dumnezeu prin Hristos. În consecință, nouă ni s-a dat „slujba împăcării” (2 Cor. 5:18-21). Așadar, un membru dedicat se străduiește să repare relațiile frânte cât mai repede posibil, chiar înainte de a continua închinarea publică (Matei 5:23-24).

Suportarea altora

Slujitorii împăcării trebuie să fie răbdători și îndelung răbdători. Ei trebuie să fie caracterizați de blândețe, așa încât să nu aibă o părere mai înaltă despre ei înșiși decât ar trebui (Matei 5:5). Ei trebuie să reziste la atacul dezamăgirilor, frustrărilor, pierderilor, calomniei și ofenselor (Matei 18:21-22; Rom. 15:1). Când ne purtăm poverile unii altora, noi împlinim legea lui Hristos (Gal. 6:2).

Pregătirea pentru rânduiești

Un privilegiu al membralității în biserică constă din participarea la rânduieștile lui Hristos – botezul și Cina. Mai mult, aceste privilegii ne oferă proclamări vizibile ale veștii bune că Hristos a murit pentru păcătoși și a înviat din nou la o viață veșnică. Așa că este o mare tragedie că mulți creștini neglijează rânduieștile pe care Isus însuși le-a instituit acum 2000 de ani. Un membru dedicat se bucură de botezul noilor

credincioși și își cercetează inima când se pregătește să se alăture familiei lui Dumnezeu la Masa Domnului. El primește aceste rânduieli spirituale ca mijloace ale harului, mijloace care oferă o mărturie vizibilă a efectului Evangheliei în viața lui și în viața bisericii strânse împreună.

Suștinerea lucrării de slujire

Un membru dedicat dăruiește resurse, timp și talent pentru înaintarea lucrării Evangheliei în biserica locală. El trăiește practic chemarea Bibliei dată trupului lui Hristos. „Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine îi învață pe alții, să se țină de învățătură. Cine îi îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie” (Rom. 12:6-8).

Un membru sănătos și dedicat al bisericii primește și aplică harul lui Dumnezeu slujind pentru a sprijini lucrarea bisericii locale și excelează în a dăruia ceea ce a primit deja de la Dumnezeu pentru lucrarea Evangheliei. El ar trebui să urmeze exemplul macedonenilor, care s-au dedicat într-o strategie de dărniciie financiară care a fost jertfitoare, generoasă, crescândă în timp și alimentată de credința în Dumnezeu în ciuda circumstanțelor prezente (2 Cor. 8-9). Ce avem, pe care să nu-l fi primit mai întâi de la Dumnezeu? Ce avem, pe care nu ar trebui

să fim dispuși să-I dăruim înapoi ca act de închinare?

CONCLUZIE

Eșecul de a ne asocia într-un fel durabil și dedicat Capului bisericii, alăturându-ne trupului Său, este cu siguranță un gest de nrecunoștință, venit fie dintr-o inimă neinformată, fie dintr-o inimă plictisită. Noi, cei care avem privilegiul de a trăi în țări în care ne putem alătura liber unei biserici locale, ar trebui să ținem cont de acest avertisment din partea lui Dietrich Bonhoeffer:

Prin harul lui Dumnezeu i se permite unei congregații să se strângă vizibil în această lume pentru a împărtăși Cuvântul și sacramentele lui Dumnezeu. Nu toți creștinii primesc această binecuvântare. Cei întemnițați, bolnavii, cei împrăștiați și singuri, cei ce vestesc Evanghelia în țările păgâne sunt într-o situație aparte. Ei știu că părtășia vizibilă este o binecuvântare. Ei își amintesc, ca și psalmistul, cum „mergeau înconjurați de mulțime... spre Casa lui Dumnezeu, în mijlocul strigătelor de bucurie și mulțumire ale unei mulțimi în sărbătoare” (Ps. 42:4)... De aceea, cel care a avut până acum privilegiul de a trăi viața creștină în comun cu alți creștini, să laude harul lui Dumnezeu din adâncul inimii sale. Să-I mulțumească lui Dumnezeu în genunchi și să spună: este har, doar har că ni se permite să trăim în părtășie cu frații creștini.²

² Dietrich Bonhoeffer, *Life Together* (New York: Harper and Row, 1954).

PENTRU REFLECȚIE SUPLIMENTARĂ

1. Cum ai evalua pe o scară de la 1 la 10 angajamentul tău de a fi membru al bisericii locale? Dacă nota nu este 10, care este motivul?

2. În general, poți spune că biserica ta locală îi acordă atenția cuvenită membralității? Poți cita anumite pasaje din Scriptură pentru a-ți susține răspunsul?

3. Cum ar putea o biserică locală cu membri profund dedicați unul altuia să schimbe felul în care comunitatea percepe biserica?

LECTURĂ SUPLIMENTARĂ

Bonhoeffer, Dietrich. *Life Together*. New York: Harper și Row, 1954.

7

UN CĂUTĂTOR AL DISCIPLINEI

Viața trebuie trăită ordonat. Acesta este un adevăr simplu, dar uitat sau trecut cu vederea prea ades. Toată viața are nevoie de ordine pentru a prospera și crește.

Așa că haosul este inamicul creșterii. Dezorganizarea, neglijența și neatenția produc în general acel fel de instabilitate care mai degrabă slăbește decât să întărească. Acolo unde nu există ordine, probabil că vor exista puține lucruri în mediul de viață care să o susțină și să o hrănească. Viața trebuie trăită ordonat.

Cuplurile proaspăt căsătorite descoperă acest lucru de îndată ce Dumnezeu le dă copii. Viețile lor de până în acest moment puteau fi caracterizate de o atitudine de „pași ușori și fără ifose”, dar ei își dau seama repede că, pentru a îngriji și a crește un copil cum trebuie, vor trebui să mențină o anumită ordine. Trebuie stabilite rutine de somn și masă. Obiectele mici și periculoase trebuie îndepărtate. Prizele trebuie acoperite. Schimbarea scutecelor, băile și îmbrăcămintea curată trebuie aduse la momentul potrivit. Ordinea trebuie să domnească dacă vrem să vedem creștere. Așa că ordinea este

o realitate faptică a vieții.

Ei bine, ordinea este necesară și în lucrurile spirituale. Fără stabilirea corectă a rutinelor, limitelor și modelelor, cel mai probabil că nu va avea loc prosperitate și creștere spirituală, sau, în cel mai fericit caz, ea va avea loc la întâmplare. Un termen sinonim pentru ordinea necesară pentru creșterea spirituală este *disciplina*.

CE ESTE DISCIPLINA?

Când oamenii aud azi cuvântul *disciplină*, ei se gândesc cel mai probabil la forme negative de pedeapsă, cum ar fi pedepsirea corporală a unui copil rebel. Pentru mulți, disciplina sună a ceva dur, ceva ce trebuie evitat sau pe care îl fac doar oamenii nemiloși sau lipsiți de blândețe. Pentru alții, disciplina sună a ceva restrictiv pentru libertate și bucurie. Desigur, disciplina nu este întotdeauna o experiență plăcută. Autorul Epistolei către Evrei subliniază acest lucru: „Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie” (Evrei 12:11).

Dar, de fapt, cuvântul *disciplină* are un sens mult mai extins și mai pozitiv decât ar conota ideea de „pedeapsă neplăcută”. *Disciplina* și *discipolul* împărtășesc aceeași rădăcină din limba latină, și sunt termeni strâns legați de ideea de educație și ordine. Discipolul este un învățăcel sau ucenic, unul care participă la o anumită disciplină, care învață o meserie sau care își însușește un corpus de idei. O astfel de persoană

are viața ordonată în conformitate cu regulile unei meserii. De exemplu, sportivii profesioniști respectă regulile sportului lor. Profesorii de psihologie se dedică unei școli de gândire anume. Medicii aderă la principiile colegiului medicilor sau ale jurământului lui Hipocrate. Toți aceștia sunt discipoli/ucenici și disciplinați de principiile din domeniul lor de activitate.

Același lucru este valabil și în cazul bisericii. Biserica este un loc în care tot ce se petrece în slujbele strângerilor ei trebuie „să se facă în chip cuviincios și cu rânduială” (1 Cor. 14:40). Această rânduială este necesară pentru zidire.

Iar disciplina este necesară și în viața credincioșilor.¹

Jay Adams a sumarizat bine legătura dintre disciplina ordonată, învățătura și viața creștină: „Când suntem botezați în biserică, noi ne înscriem în școala lui Hristos. Apoi, pentru tot restul vieții noastre pământești, trebuie să fim învățați (nu numai adevăruri faptice, ci și) cum să ascultăm de poruncile lui Hristos. Aceasta este educație cu putere, educație susținută de disciplina bunei rânduieli, care este necesară pentru ca învățarea să aibă loc”.²

Așa că disciplina are de-a face cu educația și învățarea, cu ordinea și creșterea. Disciplina în viața congregației și a membrului sănătos al bisericii este cea care conferă o atmosferă de

¹ Vezi, de exemplu, 1 Tesaloniceni 4:22 și 2 Tesaloniceni 3:6, 11.

² Jay Adams, *Handbook on Church Discipline: A Right and Privilege of Every Church Member* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1974), 16.

creștere și dezvoltare. Ea duce la bijuteria lustruită rară a asemănării cu Hristos.

CUM ARATĂ DISCIPLINA ÎN VIAȚA UNUI MEMBRU SĂNĂTOS AL BISERICII?

În viața congregațiilor și a membrilor ei sănătoși apar două forme de disciplină. Ambele abordări ale disciplinei își au originea în Cuvântul lui Dumnezeu și, de fapt, sunt două modalități de a înțelege scopul și efectul Cuvântului lui Dumnezeu în viața copiilor Săi.

Apostolul scrie în 2 Timotei 3:16: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire”.

Altfel spus, Scriptura, care este „insuflată” sau inspirată de Dumnezeu, are două țeluri generale: *disciplina formativă* și *disciplina corectivă*. Când Pavel scrie că Scriptura este „de folos ca să învețe” și „ca să dea înțelepciune în neprihănire”, el descrie disciplina pozitivă sau formativă. Disciplina formativă se referă la modul în care Scriptura modelează creștinul pe măsură ce el sau ea absoarbe învățătura și este instruit să trăiască pentru Dumnezeu. La fel cum medicii sunt conduși de standardele și jurămintele profesiei lor, creștinii sunt modelați și conduși de Cuvântul lui Dumnezeu.

De asemenea, când Pavel se referă la Scriptură ca fiind folosită „să mustre, să îndrepte”, el descrie modul în care

Cuvântul lui Dumnezeu ne confruntă și ne întoarce de la rătăcire la neprihănire. Aceasta este disciplina corectivă.

Marea majoritate a disciplinei în orice biserică va fi pozitivă sau formativă, având loc pe măsură ce oamenii cresc pe baza Cuvântului predicat, pe măsură ce studiază Scriptura în devoțiunea personală și pe măsură ce sunt modelați de părtășia cu frații în Hristos și prin încurajările din partea lor. Dar din când în când, un frate sau o soră ar putea să cadă în păcat, astfel că va avea nevoie de mustrare în dragoste sau de corectare din partea altor membri ai bisericii, care sunt dedicați binelui sufletului lui. Mai mult, Scriptura face referire la diferite situații care necesită corectare. Domnul nostru Isus a schițat un proces de disciplină corectivă în cazul în care un frate păcătuiește împotriva altuia (Matei 18:15-17). Apostolul Pavel a îndemnat biserica din Corint să confrunte și să excludă din calitatea de membru un frate căzut într-un păcat sexual scandalos (1 Cor. 5). Și nu numai că această corecție din partea bisericii este necesară pentru păcatele „cu adevărat rele”, cum ar fi imoralitatea sexuală, dar chiar și păcatele aparent mai banale, cum ar fi lenevia și învățăturile false, impun corectarea (2 Tes. 3:6, 11; 3:10).

Nimeni nu trăiește o viață întreagă fără a avea nevoie de disciplină, fie ea pozitivă sau corectivă. De aceea, membrul sănătos al bisericii primește disciplina ca un mijloc al harului în viața creștină.

CUM PUTEM CĂUTA DISCIPLINA CU BUCURIE?

Subiectul disciplinei bisericii poate fi nou pentru tine, sau poate că nu este nou, dar practica disciplinei în biserica locală poate fi destul de nouă sau inexistentă. Unii oameni vor trebui să crească simultan în înțelegerea acestui subiect important, să se confrunte cu temerile sau impresiile greșite și să contribuie la sănătatea bisericii lor. În cele ce urmează vreau să ofer câteva sugestii pentru cultivarea dorinței după disciplina pozitivă și cea corectivă, astfel încât să putem fi membri sănătoși ai bisericilor noastre.

Primește Cuvântul lui Dumnezeu cu blândețe

Iacov îi cheamă pe creștini astfel: „Lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate, și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele” (Iacov 1:21). În învățătura lui Iacov vedem implicit o deosebire între o viață nelegiuată de spurcăciune și răutate, și viața creștină caracterizată de smerenie sau blândețe. Creștinii ar trebui să primească Cuvântul lui Dumnezeu cu blândețe. Altfel spus, prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu și prin studiul Bibliei, creștinii trebuie să rămână smeriți și blânzi înaintea Scripturii, recunoscând-o ca sursă de mântuire și învățătură pentru viața evlavioasă. Când ne apropiem de Scriptură, trebuie să facem acest lucru ca niște oameni care își cunosc natura păcătoasă, sărăcia spirituală înaintea lui Dumnezeu și nevoia de a avea parte de influența modelatoare a lui Dumnezeu, care vine în mod normal prin Cuvântul Lui.

Cum putem ști că primim Cuvântul lui Dumnezeu cu blândete? Poate că te va ajuta să îți pui următoarele întrebări:

- Când citesc Biblia, o citesc doar pentru informare sau cu credința că Dumnezeu vorbește de fapt prin Cuvântul Său?
- Când aud Cuvântul predicat, caut în general să am o nevoie împlinită (de exemplu, să mă simt antrenant sau să mă aleg cu sfaturi practice) sau doresc în primul rând să înțeleg sensul original al textului și să-l aplic în viața mea?
- Prima mea reacție față de Scriptură este „cum mă face să mă simt” sau „accept această învățătură ca fiind adevărată”? Le permit sentimentelor mele să determine ceea ce este adevărat sau îi permit Scripturii să îmi modeleze sentimentele?³
- Felul în care ascult în timpul predicilor sau al citirii din Scriptură este defensiv sau combativ, ca și cum i-aș cere cuiva să „îmi dovedească” că ea este adevărată?⁴
- Am tendința de a judeca alte filozofii și puncte de vedere conform Scripturii, sau încerc să împac sau să judec Scriptura după alte filozofii și puncte de vedere?

³ C. J. Mahaney, *Living the Cross Centered Life: Keeping the Gospel the Main Thing* (Sisters, OR: Multnomah, 2006). Vezi capitolul 2.

⁴ Aceasta a fost atitudinea celor nelegiuți din Romani 1:18, 21, care „înăbușă adevărul” și „nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit”.

A primi Cuvântul cu blândețe înseamnă să primim Biblia prin credință, cu o inimă prietenoasă și supusă, și cu mărturia Duhului lui Dumnezeu. Mai exact, noi acceptăm faptul că Biblia este adevărată, că este singura autoritate suficientă pentru a ne modela viața și că trebuie ca ea să guverneze felul în care simțim și gândim. Făcând acest lucru, membrul sănătos al bisericii se pregătește pentru disciplina formativă a bisericii lui Hristos.

Învăță să recunoști mustrarea ca dovadă a dragostei lui Dumnezeu

Dacă ești tulburat de ideea că disciplina bisericii ar fi neplăcută sau lipsită de dragoste, gândește-te că Biblia ne spune că Dumnezeu însuși este un Tată iubitor care Își disciplinează copiii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima când ești mustrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12:5-6).

A primi disciplina din partea lui Dumnezeu este o dovadă a dragostei Sale pentru noi. Ori de câte ori El ne mustră și ne disciplinează, putem fi siguri că ne tratează așa cum un tată ar trata un fiu. Disciplina este un act al dragostei, nu de răzbunare sau ură. Autorul Epistolei către Evrei continuă spunând: „Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?” (Evrei 12:7).

Și care este scopul disciplinei acestui Tată iubitor? El face acest lucru pentru ca noi „să ne supunem Tatălui duhurilor, și să trăim” și ca „să ne facă părtași sfințeniei Lui” (Evrei 12:9-10). În dragostea Sa, Tatăl ne ocrotește viețile și ne conformează sfințeniei Sale în timp ce ne corectează și ne disciplinează. Un membru sănătos al bisericii recunoaște această pedeapsă ca gest de dragoste și o acceptă ca pe o sursă de siguranță, deoarece cei care nu sunt disciplinați astfel sunt „niște feciori din curvie, iar nu fii” (Evrei 12:8).

Acceptă cu smerenie corecția din partea altora

Nu doar că membrii sănătoși ai bisericii acceptă mustrarea Domnului, dar ei acceptă cu smerenie și corecția din partea altora. Ei recunosc că deseori corecția din partea Domnului vine prin alți membri ai bisericii, sfinți cărora le pasă suficient nu doar pentru a-i încuraja în vremuri bune, ci și pentru a-i confrunța și corecta când este necesar. Membrii sănătoși ai bisericii sunt de acord că este „mai bine o mustrare pe față decât o prietenie ascunsă. Rănile făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui” (Prov. 27:5-6).

Multe biserici care iau în serios membralitatea le cer noilor membri să citească, să sprijine și uneori să semneze legământul bisericii lor. Un legământ al bisericii este un document care rezumă pe scurt angajamentul pe care membrii bisericii îl fac înaintea Domnului și unul față de celălalt, angajament de a trăi credința creștină într-o manieră rânduită de

Scriptură.

Una dintre frazele mele preferate dintr-un legământ tipic al bisericii abordează această problemă importantă a acceptării dragostei și a corectării din partea altora:

Vom umbla împreună în iubire frățască, așa cum se cuvine membrilor unei biserici creștine, manifestând o grijă afectuoasă și veghere unii față de alții și sfătuindu-ne și îndemnându-ne unii pe alții, după cum cere situația.⁵

„Nebunii nesocotesc înțelepciunea și învățătura” (Prov. 1:7), dar este natura evlaviei, maturității și sănătății adevărate în membrii bisericii să accepte învățătura și mustrarea în dragoste din partea altora.

Ia în serios responsabilitatea ta de a-i disciplina pe alții

Un al patrulea mod în care putem cultiva o dorință sănătoasă pentru disciplină evlavioasă este să ne luăm în serios responsabilitatea de a avea grijă de alții în acest fel. Iată o altă frază dintr-un legământ tipic al bisericii, care tratează această responsabilitate: „Vom lucra împreună pentru slujirea evanghelică continuă și credincioasă în această biserică, susținându-i închinarea, rânduielile, disciplina și doctrinele”. Este o responsabilitate și un privilegiu de bază al fiecărui membru al bisericii să ajute la susținerea disciplinei în biserica locală. Acesta este motivul pentru care pasajele clasice, cum ar fi Matei 18 și 1 Corinteni

⁵ Vezi Anexa pentru un exemplu de legământ al bisericii.

5, care se referă la păcatul de care membrii nu se pocăiesc, se încheie cu o acțiune finală și decisivă din partea congregației.⁶ Dar nu doar că această corecție este responsabilitatea congregației ca întreg, ci ea începe când fiecare membru este proactiv în dragoste și caută să-i restaureze pe cei care sunt prinși în păcat.⁷

Nu uita să te bucuri!

Poate fi ușor să ne gândim la disciplina bisericii doar în termeni de durere și tristețe, care însoțesc păcatul, sau în termenii pierderii unui frate sau a unei surori. O astfel de durere își are locul potrivit (Matei 5:4; 1 Cor. 5:2), dar întregul proces de disciplină, de la lucrarea formativă a Cuvântului până la cea de corectare din partea bisericii, în îndepărtarea a unui membru care nu se pocăiește, trebui întreprins cu nădejde și cu scopul pocăinței care duce la bucurie și mângâiere (2 Cor. 2:6). Noi ne străduim să ne câștigăm frații și surorile în adevăr (Iacov 5:19-20), iar când se întâmplă acest lucru, suntem chemați să ne bucurăm împreună cu cei din curțile Cerului. Poate că nimic nu este la fel de dulce ca atunci când vezi pe cineva care a fost înșelat și lovit de păcat, eliberându-se din strânsoarea nemiloasă a păcatului și descoperind din nou libertatea și iertarea Mântuitorului nostru milostiv. Ca membri sănătoși ai bisericii, care se străduiesc să întărească bisericile, putem participa la disciplina bisericii cu bucurie și

⁶ Vezi Matei 18:17 și 1 Cor. 5:4-5

⁷ Vezi, de exemplu, Matei 18:15 și Galateni 6:1.

credință, știind că Tatăl nostru iubitor îi corectează cu bunăvoință și credincioșie pe cei pe care îi iubește. Este bucuria noastră să vedem urmele lucrării mâinilor lui Dumnezeu manifestate în creșterea, pocăința și restaurarea celor care primesc harul disciplinei.

CONCLUZIE

Este imposibil ca membrii unei biserici să aibă grijă unii de alții dacă doar câțiva dintre ei își asumă responsabilitatea de a-i corecta sau de a-i instrui pe frații sau surorile care au nevoie de ea. Dacă membrii nu se dedică slujirii altora propovăduind Cuvântul la școala duminicală sau conducând grupuri mici, dacă membrii se feresc să se cunoască unii pe alții, astfel încât să nu existe un context pentru o părtășie semnificativă, atunci nu va avea loc nici disciplina pozitivă, nici cea corectivă. Casa lui Dumnezeu va fi rânduită necorespunzător, copiii Săi vor fi slab învățați, iar mărturia bisericii va fi pătată de păcatul necorectat și de care oamenii nu se pocăiesc.

PENTRU REFLECȚIE SUPLIMENTARĂ

1. Analizează întrebările de la pagina 99 cu un grup de prieteni creștini și membri ai bisericii, și discutați răspunsurile.

LECTURI SUPLIMENTARE

Adams, Jay. *Handbook on Church Discipline: A Right and Privilege of Every Church Member*. Grand Rapids, MI:

Zondervan, 1974.

Lauterbach, Mark. *The Transforming Community: The Practice of the Gospel in Church Discipline*. Ross-shire, Christian Focus, 2003.

Pentru păstori

Dagg, John L. *Manual of Church Order*. Harrisonburg, VA: Gano Books, 1990; first published 1858.

Dever, Mark E., ed. *Polity: Biblical Arguments on How to Conduct Church Life*. Washington, DC: 9Marks Ministries, 2001.

Wills, Gregory. *Democratic Religion: Freedom, Authority, and Church Discipline in the Baptist South, 1785–1900*. Oxford University Press, 2003.

Wray, Daniel. *Biblical Church Discipline*. Edinburgh: Banner of Truth, 1978.

8

UN UCENIC ÎN CREȘTERE

Un membru sănătos al bisericii este un membru în creștere.

Este imposibil să separe sănătatea unei biserici locale de sănătatea membrilor ei. Și este imposibil să separe bunăstarea unui membru al bisericii de creșterea lui spirituală și de ucenicizare.

CÂND CREȘTINII NU CRESC

Aceasta este o speculație din partea mea, dar s-ar putea ca una dintre cele mai cronice probleme cu care se confruntă bisericile și creștinii să fie lipsa unei creșteri spirituale consistente și a progresului în ucenicie. Cu toții cunoaștem creștini care și-au mărturisit credința și pocăința, dar care recunosc cu tristețe că nu au crescut de câțva timp. Această situație comportă două forme. Există platoul temporar sau rutina spirituală pe care fiecare creștin o experimentează și trebuie să o depășească din când în când. Acest lucru este normal și nu ar trebui să provoace prea multă alarmare. Poate că rutinele trebuie schimbate sau concentrarea împropătată, dar problema

nu a ajuns să fie cronică.

Dar avem apoi acel fel de stagnare cronică, când oamenii să nu perceapă creșterea pe o perioadă lungă de timp. Ei au căzut în ceva mai adânc decât o rutină. Ei nu sunt doar „blocați” într-un punct, luptându-se să se elibereze, ci peste ei s-a instalat un adevărat somn spiritual. Dacă au fost în acest somn de ceva timp, se poate să creadă că nu mai există creștere sau chiar că a-L urma pe Hristos este un lucru superficial și sec. Așteptările de creștere pot fi abandonate. Mândria poate spune: „Am ajuns spiritual la capătul cursei, și nu mai am ce să fac ca să cresc”.

Acolo unde se petrece acest lucru, ar trebui să ne alarmăm puternic! În lumile noastre spirituale în mare parte individualiste și personalizate, astfel de probleme pot trece neobservate, neexprimate și necorectate pentru o perioadă lungă de timp.

Creșterea în cunoașterea lui Hristos și în asemănarea cu El, maturitatea spirituală și înaintarea spre ea trebuie să fie lucruri normale pentru un creștin. De aceea, cartea Evrei ne îndeamnă „să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite [sau să înaintăm spre maturitate, lit. ESV]” (Evrei 6:1). Autorul presupunea că acești creștini ar fi trebuit să crească spunând că „de mult trebuiau să fie învățători”, după ce au trecut de la „laptele” potrivit pentru pruncii neîndemânatici la „hrana tare... pentru cei maturi” (Evrei 5:11-13, lit. ESV).

Vorbind despre sine, apostolul Pavel a fost un model despre cum să rămănem smeriți când vine vorba de creșterea spirituală:

Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus (Fil. 3:12-14).

Apoi el le dă acest îndemn cititorilor săi: „Gândul acesta dar să ne însușească pe toți, care suntem desăvârșiți [maturi, lit. ESV]” (v. 15a).

Este un lucru normal ca un creștin să crească, să trudească în acest sens și să se aștepte la o maturitate spirituală în creștere. Cei care fac asta sunt membri sănătoși ai bisericii.

PROBLEME ÎN GÂNDIREA NOASTRĂ DESPRE CREȘTERE

Dar a spune că un creștin ar trebui să se aștepte, să lucreze și să experimenteze creșterea nu epuizează discuția. Pentru ca un creștin să crească într-un fel sănătos, trebuie să clarificăm ce este și ce nu este creșterea. Noi trăim într-o societate superficială, care pune accent pe semnele exterioare și neglijează realitatea lăuntrică. Noi suntem mult prea vulnerabili să ne mulțumim cu faptul că alții ne consideră, în loc să ne preocupe să fim

maturi faptic.

Învățătura lui Isus din Luca 18 ne ajută să identificăm cel puțin două atitudini care împiedică ucenicia și o creștere biblică solidă:

A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și îi disprețuiau pe ceilalți. „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu, și altul vameș. Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel: ,Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele’. Vameșul sta departe, și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre Cer; ci se bătea în piept, și zicea: ,Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!’ Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat” (Luca 18:9-14).

În gândirea fariseului existau trei probleme care îl împiedicau să crească în evlavie:

1) *Capcana performanțelor proprii.* În toate sporturile mari se fac statistici cu privire la performanțele jucătorilor – procentul de pase, câte goluri au marcat, numărul de interceptări, cât au alergat, câte șuturi au tras, câte pase decisive, și așa mai departe. De multe ori, valoarea unui sportiv este dată de aceste statistici. Iar cei care pot „umple foaia de statistici”

cu cifre mari sunt celebrați și anunțați ca „jucători de calibru”, primind chiar premii.

Ideea noastră de creștere creștină poate fi influențată de o mentalitate de felul acesta, cu „umplerea foii de date statistice”. Observă că fariseul I-a spus lui Dumnezeu despre el și despre tot ceea ce el a făcut. El măsoara creșterea prin scopuri și obiective observabile – postind de două ori pe săptămână și dând zeciuială din tot ceea ce câștiga. Și noi putem face asta, punând accent pe câte situații au fost când am avut „momente devoționale” în această săptămână, de câte ori le-am împărțit literatură creștină altora sau cât de des am împărțit Evanghelia. Putem cădea astfel în capcana performanțelor proprii, imaginându-ne că ucenicia și creșterea spirituală arată ca niște performanțe bune și semne ale succesului. Când se petrece acest lucru, percepția noastră cu privire la creștere și valoare devine legată greșit de „statisticile” noastre.

2) *Judecata după standarde greșite*. Un alt lucru care îi induce adesea în eroare pe creștini când vine vorba de creștere este tendința de a judeca starea noastră comparându-ne cu ceilalți. Mulți creștini sunt relativiști în felul acesta. Fariseul era mândru înaintea lui Dumnezeu că nu era „ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta”. Imaginează-ți asta! Să îngenunchezi ca să te rogi înaintea lui Dumnezeu și în același timp să-l judeci și să-l critici pe omul care se roagă chiar lângă tine! Cea de-a opta hotărâre a lui Jonathan Edwards ne oferă o abordare mult mai bună. Edwards

a scris:

Sunt hotărât să acționez în toate privințele, atât în vorbă cât și în faptă, ca și cum nimeni nu ar fi fost atât de ticălos ca mine, și ca și cum aș fi comis aceleași păcate sau aș fi avut aceleași neputințe sau greșeli ca alții, și că voi face așa încât cunoașterea greșelilor lor să nu stârneasă în mine nimic altceva decât rușine, și să se dovedească doar un prilej prin care să-mi mărturisesc păcatele și ticăloșia înaintea lui Dumnezeu.¹

Dacă ne concentrăm pe alții în încercarea de a ne îndreptăți înaintea lui Dumnezeu sau de a ne „înălța” ca „uriași ai credinței”, nu numai că nu vom crește așa cum ar trebui, ci ne vom și amăgi crezând că suntem mai buni decât în realitate. Și putem fi siguri că Dumnezeu ne va smeri. Așa că este mai bine să ne smerim și să ne încredem în harul lui Dumnezeu decât să ne împotrivim lui Dumnezeu din cauza mândriei (Iacov 4:6; 1 Petru 5:5).

3) *Dependența de puterea personală sau de efortul personal de creștere spirituală.* Aceasta a fost o altă greșală a fari-seului. În ceea ce îl privește, tot ceea ce credea el că ar fi trebuit să-l laude înaintea lui Dumnezeu era rezultatul efortului și abilității proprii. Dar efortul propriu nu este sursa adevăratei creșteri spirituale. După ce autorul Epistolei către Evrei îi îndeamnă pe cititorii lui să „lase adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să meargă spre cele desăvârșite [sau să înainteze

¹ *The Works of Jonathan Edwards, vol. 1* (Peabody, MA: Hendrickson, 1998), lxii.

spre maturitate, lit. ESV]”, el adaugă: „Și vom face lucrul acesta, dacă va voi Dumnezeu” (Evrei 6:1, 3). Sfânta Scriptură ne spune că creșterea noastră în ucenicie și maturitate spirituală depinde de harul și voia lui Dumnezeu, nu de efortul și puterea noastră.

Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel Îl laudă pe Dumnezeu pentru creșterea creștinilor (2 Tes. 1:3) și se roagă lui Dumnezeu pentru o creștere continuă (1 Tes. 3:11-13; Col. 1:10). Nouă ni se poruncește să creștem și să cultivăm maturitatea și evlavia (de ex. 2 Petru 1:5-8; 3:18), dar toate eforturile noastre sunt făcute în dependență de Dumnezeu și cu credință în El pentru creșterea pe care o căutăm.

Așadar, creșterea biblică nu trebuie confundată cu performanța exterioară și nici nu trebuie măsurată prin folosirea altora ca standard. Ea nu depinde în cele din urmă de efortul nostru personal și de realizările noastre. Ce este, atunci, creșterea, și cum ar trebui ca membrul sănătos al bisericii să o caute?

CREȘTEREA PE CARE O DORIM

Un membru sănătos al bisericii are o preocupare profundă și cuprinzătoare pentru propria creștere și pentru creșterea altor membri ai bisericii sale. Așa cum observa Mark Dever pe bună dreptate, „Lucrarea de stimulare a uceniciei și creșterii creștine presupune să slujim pentru a-I da slavă lui Dumnezeu, nu nouă înșine. Așa Se va face Dumnezeu cunos-

cut în lume”.² Deoarece preocuparea pentru slava lui Dumnezeu ar trebui să fie cea mai importantă în viața noastră, a celor credincioși, preocuparea noastră pentru creștere ar trebui să fie atotcuprinzătoare.

Există multe pasaje în Scriptură care ne prezintă felul de creștere pe care membrii sănătoși ai bisericii ar trebui să spere să-l vadă în ei înșiși și în alții. De exemplu, Galateni 5:22-25 enumeră pentru noi roadele Duhului, dovezi ale virtuții și caracterului modelat de Duhul, care îi caracterizează pe cei care trăiesc nu după propria lor putere și natură păcătoasă, ci prin Duhul. Noi trebuie să „creștem în harul și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18).

Efesenii 4:11-13 ne aduce aminte că Domnul îi dă bisericii oameni echipați „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”.

Putem rezuma toate aceste imagini și îndemnuri fie prin termenul „evlavie”, fie prin cel de „sfințenie”. Creșterea pe care dorim să o vedem, cea care nu este în cele din urmă exterioară și superficială, este creșterea în evlavie sau sfințenie, creșterea în „statura plinătății lui Hristos”. Un membru al bisericii care crește este unul care seamănă din ce în ce mai mult

² Mark Dever, *Nine Marks of a Healthy Church* (Wheaton, IL: Crossway, 2004), 214.

cu Isus în atitudinea inimii, în gândire, vorbire și acțiune. Asta tânjim să fim și așa dorim să fie bisericile noastre.

CRESCÂND PENTRU A FI CA ISUS

Cum cultivă membrii sănătoși ai bisericii o astfel de creștere? Iată câteva sugestii pentru a continua să dezvoltăm evlavia sau sfințenia în viețile noastre.

Rămâi în Hristos

Isus a spus:

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce mult rod; căci desprășiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard. Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei” (Ioan 15:5-8).

Cheia creșterii în evlavie este rămânerea în adevărata viță, care este Hristos Isus. După cum putem vedea, rămânerea în Hristos și aducerea de roade nu este „altceva decât rezultatul dependenței perseverente de Viță, dependență în credință, care cuprinde toată viața credinciosului și rodul mărturiei sale”.³ Iar

³ D. A. Carson, *The Gospel of John: An Introduction and Commentary*, Pillar New Testament Commentary (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1991), 517.

această rodnicie vine pe măsură ce Cuvântul Domnului rămâne în ucenic. „Astfel de cuvinte trebuie să se înrădăcineze în mintea și inima ucenicilor, în așa fel încât asemănarea cu Hristos, ascultarea de Hristos să fie cel mai natural (supranatural?) lucru din lume”.⁴ Rămânerea în Hristos, rămânerea în Cuvântul Lui, este esențială pentru ucenicia și creșterea creștină adecvată.

Folosește mijloacele obișnuite ale harului

Mulți creștini par să creadă că avansarea în maturitate spirituală trebuie să vină printr-o experiență extraordinară sau „revoluționară”. Pentru ei, ceea ce produce creștere trebuie să fie ceva fantastic. Dar, așa cum tocmai am văzut din Ioan 15, mijloacele obișnuite ale harului sunt cele care produc în mod normal creștere și maturizare. De fapt, în timp ce lucrurile senzaționale și extraordinare pot și adesea îi duc pe oameni în rătăcire, Cuvântul predicat și înțeles corect nu va face niciodată așa ceva. „Mijloacele obișnuite ale harului” includ studiul Cuvântului lui Dumnezeu, participarea la rânduielile botezului și Cinei împreună cu biserica, și rugăciunea. Acestea sunt modalitățile obișnuite în care harul lui Dumnezeu este proclamat, manifestat și însușit în viața creștină. Prin Cuvântul lui Dumnezeu, noi Îl auzim pe Hristos revelat și proslăvit, și acolo „Îl cunoaștem pe Hristos” cel mai clar. Dar în rânduielile botezului și Cinei, noi Îl vedem pe

⁴ Carson, *The Gospel of John*, 517.

Hristos și Evanghelia în timp ce ne imaginăm moartea, îngroparea și învierea Sa pentru noi și pentru mântuirea noastră.

Un creștin sănătos nu neglijează aceste rânduieli și mijloace ale harului, ci se bucură de ele, se pregătește pentru ele și își amintește de slava lui Hristos, Mântuitorul nostru. Creștinul își amintește că harul „ne învață s-o rupem cu păgânătaea și cu poftelile lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie” (Tit 2:11-12). Un creștin sănătos se bazează din ce în ce mai mult pe harul lui Dumnezeu pe măsură ce îi este dat prin Cuvânt și rânduieli.

Participă la viața bisericii locale

Evrei 10:25 ne învață să nu neglijăm strângerea împreună a sfinților. În schimb, noi trebuie să ne strângem laolaltă și să ne încurajăm unii pe alții din ce în ce mai mult în timp ce așteptăm revenirea lui Isus. Strângerea publică este menită spre zidirea, întărirea și creșterea creștinului. Neglijarea participării la viața comună a bisericii sau eșecul de a sluji activ și de a fi slujit în biserică este o manieră sigură în care ne limităm creșterea. Efeseni 4:11-16 oferă un argument destul de puternic în sprijinul adevărului că participarea la viața trupului lui Hristos este principala cale prin care Hristos ne zidește și ne maturizează. Când le slujim altora în biserică, când ne purtăm poveștile unii pe alții, când ne iubim unii pe alții, când ne corectăm unii pe alții și ne încurajăm unii pe alții, noi participăm la un fel de lucrare de „cooperare în maturizare spirituală”, lucrare

în care proviziile noastre sunt înmulțite, iar rezultatul final este creșterea și ucenicia.

Privește către revenirea lui Isus

În final, noi creștem în sfințenie meditând la revenirea lui Isus și așteptând-o cu nerăbdare. Cele mai multe referințe ale Noului Testament la revenirea lui Isus sunt legate de un îndemn la sfințenie și curăție. De exemplu, în Matei 24, când Isus încheie învățătura dată ucenicilor Lui despre a doua Sa venire, El le dă îndemnul simplu de „a fi gata”, de a aștepta revenirea Lui și de a trăi între timp o viață sfântă. Textul Matei 25 conține apoi trei pilde, toate îndemnându-i pe cititori să vegheze și să fie credincioși până la revenirea Lui. Domnul ne-a învățat că a doua Sa venire este un lucru la care trebuie să medităm consecvent și că acea meditare trebuie să ne determine să ne păzim viețile și să creștem.

Pasajul din Tit 2:13-14 vorbește despre „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos”, dând următoare explicație despre misiunea lui Isus: „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”. Cu alte cuvinte, noi privim la cruce și la a doua venire a lui Hristos, și ne amintim că El a făcut totul pentru răscumpărarea, curăția și zelul nostru – pentru sfințenia noastră. Apostolul Ioan include o declarație foarte asemănătoare într-una dintre epistolele sale,

unde spune:

Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăță, după cum El este curat (1 Ioan 3:2-3).

Dorința noastră de a fi *cu* Isus și de a-L *vedea* pe Isus este menită să ne facă mai *asemănători lui* Isus în sfințenie. Așteptarea cu nerăbdare a lui Hristos va produce creștere în membrii sănătoși ai bisericii.

CONCLUZIE

Membrul sănătos al bisericii este un membru în creștere. Mai precis, el este un membru al bisericii care crește în asemănare cu Hristos, în sfințenie și maturitate. Acea maturitatea și sfințenie se dezvoltă în dependență de Hristos, de Cuvântul Său și de ceilalți din biserica locală. Și cel mai minunat lucru este că nu vom înceta să creștem până nu vom ajunge la plinătatea staturii lui Hristos!

PENTRU REFLECȚIE SUPPLEMENTARĂ

1. Există modalități greșite în care ai măsurat creșterea sau te-ai gândit la ea? Dacă da, care sunt acestea? Ce ai spune că trebuie să se schimbe în gândirea ta? Ce sfaturi le poți da membrilor din grupul tău de studiu în această privință?

2. Discută cu un grup de prieteni creștini și membri ai

bisericii despre modalitățile în care ați crescut cu toții în ultima vreme. În ce fel sunt cultivate dorințele și obiceiurile sfinte prin harul lui Dumnezeu?

3. Care dintre strategiile de creștere spirituală sunt cele mai necesare în viața ta din prezent? Cum le vei pune în acțiune?

LECTURI SUPLIMENTARE

Bridges, Jerry. *The Pursuit of Holiness*. Colorado Springs, CO: NavPress, 1978.

Ferguson, Sinclair B. *The Christian Life: A Doctrinal Introduction*. Edinburgh: Banner of Truth, 1981.

Piper, John. *Don't Waste Your Life*. Wheaton, IL: Crossway Books, 2003. Disponibilă și în limba română la Editura MAGNA GRATIA.

Sproul, R. C. *Knowing Scripture*. Downers Grove, IL: InterVarsity, 1977.

Tripp, Paul David. *Instruments in the Redeemer's Hands: People in Need of Change Helping People in Need of Change*. Phillipsburg, NJ: P&R, 2002.

9

UN UCENIC SMERIT

Sănătatea unei biserici locale poate depinde exclusiv de felul în care membrii reacționează față de conducerea bisericii. Modul în care congregația își primește sau își respinge liderii are un efect direct asupra posibilităților de slujire credincioasă și asupra sănătății bisericii. Apreciază și acceptă congregația predicarea sănătoasă? Membrii ei vor avea încredere și vor urma un lider în situații dificile sau neclare? Se raliază ei în spatele conducerii sau distrug conducerea atunci când planurile și ideile eșuează?

În esență, membrii bisericii sunt cei care în general zidesc sau distrug o biserică locală. Iar a zidi sau a distruge o biserică are mult de-a face cu atitudinile și acțiunile membrilor față de liderii lor.

Așadar, nicio încercare serioasă de a defini un membru sănătos al bisericii nu poate neglija reflectarea asupra interacțiunii dintre membrii și liderii bisericii. Și nu este surprinzător să vedem în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu învățături ample cu privire la *atitudinile* și *acțiunile* membrilor bisericii care doresc să contribuie la sănătatea congregațiilor lor locale

prin a urma conducerea bisericii.

ATITUDINEA UNUI MEMBRU SĂNĂTOS AL BISERICII FAȚĂ DE LIDERII EI

Există cel puțin trei lucruri care caracterizează atitudinea unui membru sănătos al bisericii când vine vorba de a urma liderii unei biserici locale.

1) *Îi onorează pe prezbiteri.* Există multe pasaje în Scriptură care îi învață pe membrii bisericii să-i onoreze pe prezbiterii și liderii congregației. De exemplu, 1 Timotei 5:17 ne spune: „Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora”. Ce include o astfel de îndoită cinste? Apostolul Pavel atrage atenția asupra a două lucruri în versetele următoare. În versetul 18, cinstea acordată prezbiterilor include grija pentru nevoile lor financiare și fizice. O congregație și un membru care își onorează liderii le oferă acestora salarii adecvate și suficiente, în special în cazul celor a căror slujbă cu normă întreagă ține de slujirea bisericii.

În versetul 19, apostolul indică faptul că onorarea liderilor noștri include protejarea reputației lor: „Împotriva unui prezbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori”. Apostolul înțelege mai bine decât oricine că lucrarea este expusă acuzațiilor, criticilor și plângerilor din afara și din interiorul bisericii. Un membru sănătos al bisericii va ajuta la apărarea păstorului de atacuri și săgeți nejustificate. Zvonurile și

bârfele ar trebui să moară când ajung la urechile unui membru sănătos al bisericii, care refuză să ia în considerare zvonurile neziditoare și neconfirmate.

Un membru sănătos al bisericii onorează slujba prezbiterului. El îl prețuiește foarte mult, fiind recunoscător pentru prezbiter, respectându-i pe cei care îi slujesc poporului Domnului ca prezbiteri. Noi îi onorăm pe păstoriile noștri pentru că, în ziua Domnului, ei vor fi lauda noastră (2 Cor. 1:14).

2) Manifestă dragoste sinceră, din inimă, față de lideri. Onoarea și respectul pe care un membru al bisericii le acordă unui prezbiter nu este la fel ca onoarea distantă și oficială pe care un soldat i-o acordă unui ofițer în armată. Cinstea acordată unui păstor este însoțită de o dragoste sinceră, din inimă. Pavel a chemat în repetate rânduri biserica din Corint să-și deschidă inima față de el, ca unul care avea grijă de ei din punct de vedere spiritual:

Am dat drumul gurii față de voi, corintenilor! Ni s-a lărgit inima. Voi nu sunteți la strâmtoare în noi; dar inima voastră s-a strâns pentru noi. Faceți-ne și voi la fel: vă vorbesc ca unor copii ai mei – lărgiți-vă și voi! (2 Cor. 6:11-13).

Între păstor și congregație ar trebui să existe un schimb dulce de afecțiune. Pe măsură ce trăiesc, cresc și lucrează împreună, inimile lor se vor deschide din ce în ce mai mult unul față de celălalt. Un membru sănătos al bisericii nu își „înfrânează” afecțiunea față de păstor, ci mai degrabă o oferă liber

și generos.

Un membru sănătos al bisericii nu vrea să-și audă păstorul credincios pledând așa cum a făcut apostolul cu membrii bisericii din Corint: „Înțelegeți-ne bine! N-am nedreptățit pe nimeni, n-am vătămat pe nimeni, n-am înșelat pe nimeni. Nu spun aceste lucruri ca să vă osândesc, căci am spus mai înainte că sunteți în inimile noastre pe viață și pe moarte” (2 Cor. 7:2-3).

Un membru sănătos se dăruiește mai întâi Domnului și apoi slujitorului Domnului, știind că aceasta este voia lui Dumnezeu (2 Cor. 8:5). Un astfel de membru înțelege cum păstorul credincios se va cheltui pentru biserică în dragoste, și i-ar fi rușine să-l audă pe păstor întrebând: „Dacă te iubesc mai mult, tu mă vei iubi mai puțin?” (cf. 2 Cor. 12:15, lit. ESV). Dragostea neîmpărtășită este potrivită pentru o tragedie shakespeariană, nu pentru biserica locală. Bucuria și dragostea pentru păstoriile noștri ar trebui să „ne înviioreze inima în Domnul” (Flm. 20).

3) *Este dispus să învețe.* Un membru sănătos al bisericii ar trebui să aibă și o atitudine deschisă față de învățătură. Un om cu o atitudine deschisă față de învățare dovedește smerenia inimii și dorința de a crește în Hristos. Fără aceasta, el ar deveni încăpățânat și incorigibil.

Munca liderului se poate reduce la o singură sarcină: predicarea. Dacă un membru sau o parte semnificativă a membrilor bisericii se dovedește a fi nedispusă să învețe, sarcina

păstorului devine o povară, chiar imposibil de făcut, deoarece membrii i se opun în acest aspect esențial. Scriindu-i lui Timotei, Pavel oferă învățături minunate pentru păstori, dar ele conțin și învățături și îndemnuri bune pentru membri. Vorbind despre rolul de prezbiter, Pavel scrie:

Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să îi învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îi îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia (2 Tim. 2:24-26).

Pentru membrii bisericii există câteva lucruri utile în acest pasaj. În primul rând, învățătura păstorului este menită să fie blândă, bună și spre binele nostru. Nu ar trebui să profităm într-un fel păcătos de acea dispoziție rânduită de Dumnezeu, ci mai degrabă ar trebui să acceptăm această învățătură bună ca pe o mustrare și o chemare la pocăință. Un membru sănătos al bisericii nu confundă bunătatea evlavioasă cu slăbiciunea unui păstor, ci folosește acea ocazie pentru a-și cerceta propria inimă pentru a găsi aspecte în care are nevoie de pocăință. În al doilea rând, ar trebui să recunoaștem că este ușor să ne „împotrivim” păstorului care ne învață. Ar trebui să fie ceva obișnuit în viața noastră spirituală să ne întrebăm: „Oare mă împotrivesc în vreun fel învățaturii păstorului?” În al treilea rând, ar trebui să ne rugăm pentru cunoașterea adevăru-

lui, pentru claritate și protecție împotriva planurilor diavolului, ori de câte ori descoperim chiar și un sâmbure de împotrivire față de învățătura pastorală. Păstorii veghează asupra sufletelor noastre ca unii care vor trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu, motiv pentru care ar trebui să avem încredere și să acceptăm cu bucurie conducerea lor ca pe un dar de la Dumnezeu spre binele nostru veșnic. Însușește-ți o atitudine deschisă la învățare.

ACȚIUNILE UNUI MEMBRU SĂNĂTOS AL BISERICII FAȚĂ DE LIDERI

În plus față de aceste atitudini sau dispoziții fundamentale, există câteva acțiuni specifice pe care un membru sănătos al bisericii le va face pentru a urma în mod eficient conducerea unei biserici locale.

Participă cu răbdare la alegerea liderilor

Poate că cea mai importantă decizie pe care o congregație trebuie să o ia – asumându-și o organizare congregațională – ține de alegerea liderilor ei. Prin alegerea liderilor, o congregație stabilește tonul și direcția spirituală a bisericii, uneori pentru generații întregi. Poate că acesta a fost motivul pentru care apostolii au învățat biserica primară să caute calități spirituale și maturitate în liderii ei (F.A. 6:1-6; 1 Tim. 3). Alegerea unui lider trebuie făcută cu răbdare și după rugăciune. „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă”, este

învățătura apostolului către Timotei (1 Tim. 5:22). Primii diaconi trebuiau să fie „plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune” (F.A. 6:3). Discernerea acestor calități necesită rugăciune, observație și răbdare. Iar dacă biserica Domnului vrea să fie sănătoasă, membrii bisericii trebuie să cheme și să ordoneze lideri care au o gândire spirituală și sunt maturi în Hristos.

Membrii sănătoși ai bisericii nu trec cu vederea importanța acestei sarcini esențiale. Ei îl pot invita pe viitorul lider și familia lui la prânz sau la cină pentru a-l cunoaște mai bine. Ei vor dori să afle mai multe despre mărturia lui, despre dorința lui de a sluji ca lider și despre slujirea lui anterioară în alte biserici. Unele biserici alocă două luni între nominalizarea unui bărbat pentru conducere și votul propriu-zis, astfel încât membrii să participe la alegerea lui tocmai în aceste feluri.

Ascultă de lideri și li se supune

Iată un motiv bun pentru a participa cu rugăciune și răbdare la recunoașterea liderilor bisericii: un membru sănătos al bisericii trebuie să asculte de liderii ei și să li se supună. *Ascultarea* și *supunerea* nu sunt niște „cuvinte urâte” de spus la nunți, ci sunt cuvinte urâte în mintea multor membri ai bisericii. Cu toate acestea, Biblia este foarte clară când spune: „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși” (Evrei 13:17). Ascultarea noastră urmărește să facă din munca lor o bucurie, nu o povară. Apoi ascultarea noastră este în beneficiul nostru, deoarece nu ar fi de niciun folos să chemăm oameni ca

lideri, pentru ca apoi să nu îi ascultăm. Un membru sănătos al bisericii se supune liderilor congregației așa cum un soldat se supune sub comanda unui general de armată. Trebuie să ne supunem cu bucurie, nerăbdare și fără rezerve față de liderii noștri, spre binele nostru, spre binele lor și spre binele întregii biserici.

Urmează exemplul liderilor

Unul din motivele pentru care Domnul rânduieste bărbați la conducerea bisericii ține de a-i oferi congregației un exemplu de viață credincioasă și evlavioasă în carne și oase. Liderii noștri sunt „punerea în scenă” a umblării cu Isus. Ei sunt chemați să fie un exemplu în toate (1 Tim. 4:12; 1 Petru 5:3). De aceea, apostolul Pavel spune: „Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda pe care o aveți în noi” (Fil. 3:17). Un membru sănătos al bisericii își modelează viața după felul de viață evlavios al prezbiterilor bisericii. Trebuie să urmărim exemplul liderilor noștri având așteptarea că astfel ne vom asemana cu Hristos.

Pentru mulți oameni din zilele noastre, tocmai această idee a imitării sună sectar. Există prea mulți care umblă după cultul personalității, repetând papagalicește tot ceea ce spune sau face un păstor celebru. Și avem dreptate să fim preocupați de o astfel de idee nebiblică de model și mentorat. Cu toate acestea, imaginea biblică de a urma exemplul păstorului ne îndreaptă către o evlavie autentică „în vorbire, în purtare, în

dragoste, în credință, în curăție” (1 Tim. 4:12), făcând ceea ce este bine (2:7). Păstorii sunt chemați să fie astfel de modele, iar membrii sănătoși ai bisericii urmează cu înțelepciune modelul lor de sfințenie.

Se roagă pentru lideri

Având în vedere tot ceea ce liderii bisericii trebuie să facă și toate lucrurile cu care ei trebuie să se lupte, te poți gândi la un lucru mai important de făcut decât să te rogi pentru ei? Chiar și apostolul Pavel a înțeles nevoia de rugăciune credincioasă a sfinților pentru el:

Stăruieți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri. Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri: ca s-o fac cunoscută așa cum trebuie să vorbesc despre ea (Col. 4:2-4; v. și Efes. 6:19-20).

Trebuie să ne rugăm pentru îndrăzneală, claritate și consecvență în liderii noștri cu privire la mesajul Evangheliei și pentru oportunitatea ca ei să-L proclame pe Hristos. Membrii sănătoși ai bisericii sunt dedicați rugăciunii pentru liderii lor. Ei ascultă de îndemnul lui Isus de a se ruga și de a nu renunța (Luca 18:1), și fac asta pentru păstorii lor.

În biserica noastră locală, un grup de membri credincioși se întâlnește în fiecare marți seara cu scopul de a se ruga pentru lideri. Ei vin săptămânal cu cereri de rugăciune și cu actualizări

ale cererilor anterioare. Când se întâlnesc, ei înalță tot felul de rugăciuni pentru viața personală, publică și de slujire a prezbitrilor. Iar Dumnezeu a adus roade mari în biserica noastră prin rugăciunile lor.

Sprrijină lucrarea externă și interacțiunea dintre lideri

Aceasta poate fi cea mai puțin evidentă dintre acțiunile pe care le întreprinde un membru sănătos al bisericii pentru lideri. Există o mare tendință printre membrii bisericii de a fi destul de posesivi cu păstorii lor – „el este păstorul *nostru*”. Există aspecte pozitive ale acestei atitudini. Ea dovedește, de exemplu, un atașament deschis față de păstori.

Cu toate acestea, acest spirit posesiv poate deveni egoism dacă congregația refuză să sprijine implicarea unui păstor în lucrarea din afara congregației locale. Persoana rănită cel mai des de un astfel de egoism este chiar păstorul, care, fără să fie încurajat din exterior și fără să fie înviorat de colegii păstori și lideri, tinde să se usuce și să se ofilească spiritual. Un membru sănătos al bisericii contribuie la sănătatea și vigoarea continuă a unui lider în lucrare prin încurajarea participării acestuia la conferințe, prin fructificarea oportunităților de predicare și părtășie cu alți lideri de biserică.

Biblia ne oferă o ilustrație amplă a sprijinului reciproc al congregațiilor. Generozitatea unei biserici locale față de alte biserici este lăudată în 2 Corinteni 9:13, și o astfel de

generozitate, când ia forma „împrumutării” unui păstor în lucrarea altora, poate duce la extinderea zonelor în care Evanghelia este vestită (2 Cor. 10:15-16). Un membru sănătos al bisericii vrea să vadă Evanghelia înaintând și vrea să contribuie la sănătatea altor congregații, dacă este posibil. Sprijinirea slujirii a unui lider în afara bisericii locale este o modalitate de a împlini această dorință.

CONCLUZIE

Conducerea în biserica locală este rânduită de Dumnezeu spre binecuvântarea poporului Său. Cu toate acestea, dacă vrem ca liderii să fie eficienți în slujba lor de conducere, ea trebuie încurajată și susținută de membrii bisericii. Mulți credincioși au naufragiat lovindu-se de bancurile stâncoase ale membrilor incorigibili și împotriviți. Nu ar trebui ca lucrurile să se petreacă așa în poporul lui Dumnezeu. Mai degrabă membrii sănătoși ai unei biserici locale ar trebui să se străduiască și să-i încurajeze pe alții să-și urmeze liderii din inimă, prin ascultare dornică și supunere plină de bucurie față de lideri.

PENTRU REFLECȚIE SUPPLEMENTARĂ

1. Gândește-te la învățăturile date membrilor bisericii în Evrei 13. În ce fel și-a adus avantaje sau binecuvântări supunerea față de liderii bisericii tale?

2. În ce feluri specifice te poți ruga pentru liderii tăi?

3. Cum îi poți încuraja pe alți membri ai bisericii să manifeste mai multă încredere în liderii bisericii în timp ce ei Îl urmează pe Hristos și propovăduiesc Cuvântul?

LECTURI SUPLIMENTARE

Mahaney, C. J. *Humility: True Greatness*. Wheaton, IL: Crossway, 2005.

Sande, Ken. *The Peacemaker: A Biblical Guide to Resolving Conflict*. Grand Rapids, MI: Baker Books, 2003.

10

UN LUPTĂTOR ÎN RUGĂCIUNE

Când eram mic, obișnuiam să sărbătorim zilele de naștere ale prietenilor noștri dându-le câte o lovitură de nuia pentru fiecare an. Apoi încheiam cu încă una, spunând: „... și una ca să crești”. În același fel, primele nouă capitole ale acestei cărți corespund celor nouă semne din cărțile din serie, *Nine Marks of a Healthy Church* și *What Is a Healthy Church?*, în timp ce acest al zecelea capitol este „unul ca să crească”.

Nu mă pot gândi la un singur creștin pe care l-am întâlnit care să nu creadă că rugăciunea este importantă, și nu doar importantă, ci o parte vitală a vieții creștine. Chiar ar fi ciudat să vezi un creștin care încearcă să trăiască viața de credință fără rugăciune.

Dar, în ciuda faptului că este universal acceptată, rugăciunea rămâne pentru mulți creștini o sarcină dificilă, o îndatorire făcută fără bucurie și uneori aparent fără efect. Creștinii pot oscila între extrema neglijenței și cea a frustrării când vine vorba de rugăciune.

De ce să fie așa? De ce ar trebui creștinii sănătoși și membrii bisericilor să considere rugăciunea un lucru atât de dificil?

O CASĂ DE RUGĂCIUNE PENTRU TOATE POPOARELE

Dificultatea rugăciunii devine cu atât mai derutantă atunci când ne dăm seama că biserica trebuie să fie un loc al rugăciunii. Profetul Isaia a vorbit despre vremurile în care faimenii și străinii aveau să găsească o casă primitoare în poporul lui Dumnezeu. Cei din popoarele din afara Israelului aveau să păzească legământul lui Dumnezeu, iar Domnul a făgăduit următoarele despre acești străini:

Îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele (Isaia 56:7).

Domnul Isus a citat această făgăduință când „a intrat în Templul lui Dumnezeu, i-a dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu”, reafirmând că acolo, casa lui Dumnezeu nu era loc pentru tâlhari, ci pentru oameni ai rugăciunii (Matei 21:12-13; Marcu 11:17).

Când cercetăm activitățile bisericii primare consemnate pentru noi în Scriptură, descoperim că una dintre practicile centrale la care membrii bisericii timpurii s-au dedicat a fost rugăciunea. În timp ce așteptau făgăduința Duhului Sfânt, ei s-au strâns în camera de sus și „stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri” (F.A. 1:14). După Cincizecime, când Dumnezeu i-a adăugat la numărul lor pe cei care erau mântuiți,

primii membri ai bisericii creștine „s-au dedicat” să facă patru lucruri: „învățătura apostolilor, legătura frățească, frângerea pâinii, și rugăciuni” (F.A. 2:42). Dedicarea primilor creștini în rugăciune a fost atât de puternică, încât nu putea fi numită decât „devoțiune”. Ca disciplină spirituală, rugăciunea este atât de importantă, încât este singura devoțiune dată ca motiv pentru a întrerupe dedicarea maritală normală dintre soț și soție (1 Cor. 7:5). Îți poți imagina revigorarea din viața spirituală care ar fi produsă dacă dormitoarele familiilor creștine ar avea soți care să spună: „Nu acum, dragă; să ne dedicăm rugăciunii”, în loc de „nu acum, dragă, mă doare capul”? În familie și în biserică, rugăciunea este esențială.

CE ESTE RUGĂCIUNEA?

Dar simpla subliniere a importanței și centralității rugăciunii în biserica primară nu ne face luptători în rugăciune. Și nu doar atât, ci putem fi adesea confuzați cu privire la ceea ce este rugăciunea cu adevărat. Ideile greșite abundă. Iată câteva exemple greșite:

- Dacă nu te rogi, Dumnezeu nu poate acționa în lume.
- Dumnezeu a hotărât deja totul. El este suveran, așa că de ce să te rogi?
- Dumnezeu este prea ocupat ca să-ți asculte rugăciunile.

În esență, cele mai multe idei greșite despre rugăciune provin dintr-o înțelegere greșită despre natura lui Dumnezeu și relația noastră cu El. Este ușor să transformi rugăciunea într-un spectacol centrat pe propria persoană, în care pretențiile și nevoile tale acaparează lumina reflectoarelor, iar Dumnezeu pare un fel de scenograf care schimbă decorurile la cererea noastră.

Cu toate acestea, este la fel de ușor să cazi de cealaltă parte a căruței, făcându-L pe Dumnezeu să pară un jucător de șah cosmic, mișcând fatalist toate piesele fără a ține cont de acțiunile poporului Său.

Așa că avem nevoie de o înțelegere a rugăciunii centrată pe Evanghelie. Teologul Graeme Goldsworthy ne oferă această înțelegere:

Evanghelia vorbește în primul rând despre lucrarea Fiului. Modul în care Îl cunoaștem pe Fiul va determina felul în care ne vedem relația cu Tatăl, care ne vorbește prin Cuvântul Său. Felul în care vedem această relație va determina, la rândul lui, modul cum venim înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și cu ce încredere venim. Rugăciunea nu va mai fi niciodată o excursie sentimentală sau o apăsare instinctivă a butonului de panică. Nici nu va fi prezumția că am avea un drept în-născut de a cere atenția lui Dumnezeu. Mai degrabă ea va fi expresia intrării noastre în sanctuarul ceresc al lui Dumnezeu, intrare obținută pentru noi de Marele

nostru Preot.¹

Credința în Evanghelie ne schimbă statutul de la străini la membri ai familiei lui Dumnezeu, la fii adoptivi ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos. Pe acest temei – filiația noastră prin credința în Hristos – putem vorbi cu Dumnezeu ca niște copii răscumpărați. „Rugăciunea este răspunsul nostru către Dumnezeu când El ne vorbește”,² mai întâi în Evanghelia lui Hristos și apoi în Cuvântul Său.

Rugăciunea „nu pledează o cauză înaintea unui Dumnezeu care nu vrea să o audă”,³ și nici nu acționează ca un surrogat pentru un zeu prea neputincios ca să facă ceva fără noi. În rugăciune, fiind copii uniți cu Hristos, Apărătorul și Marele nostru Preot, Moștenitorul tuturor lucrurilor, noi stăm înaintea lui Dumnezeu și avem parte de ascultarea deplină a rugăciunilor noastre. Întrucât noi stăm înaintea lui Dumnezeu în Hristos, nu există vreun perete care să ne blocheze rugăciunile, deși adesea noi ne imaginăm că el ar exista. Mai degrabă „ne implicăm în relația pe care Dumnezeu o are cu omenirea” rugându-ne „pentru împlinirea scopurilor revelate ale lui Dumnezeu pentru întregul Univers” prin „Evanghelie și rezultatul ei rânduie de Dumnezeu”. Rugăciunea înseamnă să „ne însușim gândurile lui Dumnezeu de la El”,⁴ gânduri care

¹ Graeme Goldsworthy, *Prayer and the Knowledge of God: What the Whole Bible Teaches* (Downers Grove, IL: InterVarsity, 2003), 51.

² Goldsworthy, *Prayer and the Knowledge of God*, 16.

³ Goldsworthy, *Prayer and the Knowledge of God*, 35.

⁴ Goldsworthy, *Prayer and the Knowledge of God*, 60-61.

vor fi întotdeauna auzite și care vor primi mereu răspuns.

CUM ȘI CÂND SĂ NE RUGĂM?

Pe tema rugăciunii s-au scris o mulțime de cărți. Unele prescriu anumite metode de rugăciune. Altele analizează viețile de rugăciune ale oamenilor din Biblie sau ale marilor sfinți din istoria bisericii. Cu atât de multe cărți despre rugăciune și știind cât de mult progres trebuie să fac în propria viață de rugăciune, eu sunt ezitant să le ofer sugestii altora. Dar, în bunătaatea și mila lui Dumnezeu, El ne-a spus cum și când să ne rugăm.

Modalitatea în care să ne rugăm și când să ne rugăm se rezumă la două învățături biblice: roagă-te neîncetat și roagă-te în Duhul.

Neîncetat

Apostolul Pavel a încurajat frecvent bisericile cărora le scria să se roage constant. El i-a îndemnat pe tesaloniceni să „se roage neîncetat” (1 Tes. 5:17). Pavel le-a scris creștinilor din Roma să „stăruie în rugăciune” (Rom. 12:12), iar pe coloseni i-a îndemnat astfel: „Stăruiți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri” (Col. 4:2). Acesta a fost o modalitate în care cei din biserica din Colose puteau să-și îndrepte gândurile spre Dumnezeu și „să umble după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu” (Col. 3:1-2). Pavel l-a dat ca exemplu pe Epafra, care „totdeauna se luptă pentru voi

în rugăciunile sale” (Col. 4:12). Având în vedere ispitele, pericolele și nevoile vieții creștine, membrul sănătos al bisericii ascultă de porunca lui Dumnezeu de a fi statornic în rugăciune.

În Duhul

Nu doar că membrul sănătos al bisericii este constant în rugăciune, ci el se roagă și în Duhul. „Rugăciunea în Duhul” este înțeleasă în variate feluri de diferite grupări creștine, și există multă confuzie în această privință. Dar aici ne este utilă din nou Epistola lui Pavel către Romani, în care el scrie: „Tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negărite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Rom. 8:26-27).

Rezultatul nefericit al atâtor speculații asupra unui pasaj precum Romani 8:26-27 este că accentul minunat de încurajator și de clar este trecut cu vederea. Și există o învățătură deosebită aici care să ne încurajeze în rugăciunile noastre. Poți observa că Duhul „ne ajută în slăbiciunea noastră”. Am observat deja că rugăciunea este un aspect în care creștinii își recunosc slăbiciunea cu ușurință. Cât de bun este din partea lui Dumnezeu Duhul Sfânt să ne ajute tocmai în acest aspect! Te-ai simțit vreodată confuz în a ști pentru ce să te rogi? Duhul însuși mijlocește pentru noi. Ți-ai dorit vreodată să știi

exact care este voia lui Dumnezeu ca să o poți exprima în rugăciune? Duhul mijlocește pentru noi tocmai „după voia lui Dumnezeu”.

Toate acestea sunt un indiciu esențial a ceea ce înseamnă să te rogi în Duhul. Rugăciunea în Duhul este rugăciunea controlată de Duhul. Iar rugăciunea controlată de Duhul este rugăciune după voia lui Dumnezeu. Când ne rugăm în acord cu voia lui Dumnezeu, care este revelată în Cuvântul Său, ne rugăm în Duhul. O astfel de rugăciune constituie dreptul tuturor celor născuți din Duhul și înfiați de Dumnezeu ca să fie copiii Lui (Rom. 8:14-17). Prin această rugăciune ducem noi lupta credinței (Efes. 6:18).

PENTRU CE ȘI PENTRU CINE SĂ NE RUGĂM?

Așa cum am văzut din Romani 8:26-27, una dintre modalitățile în care Duhul lui Dumnezeu ne ajută în slăbiciunea noastră în rugăciune constă din a mijloci pentru noi atunci când noi nu știm ce să ne rugăm. Cu toate acestea, Domnul ne-a dat și câteva lucruri pentru care trebuie să ne rugăm.

Pentru slujitori și păstori

Evanghelia după Matei consemnează pentru noi un exemplu în care Isus a fost mișcat de compasiune față de poporul chinuit și neajutorat al lui Israel, care părea „ca niște oi care n-au păstor”. Isus i-a învățat acolo pe ucenicii Săi să se roage „Domnului secerișului să scoată lucrători la secerișul

Lui” (Matei 9:36-38). Poate că doar creștinii care au fost în biserici ce au suferit perioade îndelungi fără păstor înțeleg urgența acestei rugăciuni. Poporul Domnului are nevoie de păstori, iar membrii sănătoși ai bisericii Îi cer să le trimită păstori în bisericile lor și în alte biserici care au nevoie de păstori. Și nu numai că ei se roagă ca păstorii și lucrătorii să fie trimiși, ci și ca Domnul să-i ajute și să-i întărească pe cei care slujesc în Cuvânt în vremuri de suferință, necazuri și slăbiciune (Fil. 1:19-20). Ei Îi cer să le dea păstorilor îndrăzneală în proclamarea Evangheliei (Efes. 6:19-20) și să ofere oportunități de răspândire a lucrării și a Evangheliei (Col. 4:3-4).

Pentru toți sfinții

Rugăciunea pentru alți creștini este o expresie tangibilă a dragostei și a grijii (v. Efes. 6:18). Creștinismul nu este un sport individual, iar rugăciunea nu este ca și cum te-ai duce la autoservirea de la Burger King, unde vorbim către un receptor neînsuflețit, așteptăm câteva momente și apoi primim punga cu bunătăți pe care le-am comandat și plecăm la treburile noastre. Viața creștină este o viață de familie, iar rugăciunile noastre sunt menite ca să ne concentrăm asupra întregii familii, prețuindu-i pe ceilalți mai mult decât pe noi înșine. O modalitate de a face acest lucru constă din a te ruga cu regularitate folosind lista de membri în biserica locală, dacă există așa ceva. Roagă-te pentru cei de pe o pagină pe zi, sau pentru cei al căror nume începe cu o anumită literă a alfabetului, câte una pe zi. Un alt mod de a te ruga pentru toți sfinții constă

din a te ruga pentru alte biserici din cartierul tău și pentru bisericile în care sunt membri alte persoane din familie sau dintre prieteni. Pe măsură ce ne întâlnim cu Domnul pentru a studia Cuvântul Său în fiecare zi, îi putem iubi pe alți creștini rugându-ne adevărul Cuvântului lui Dumnezeu peste viața lor în fiecare zi. Ne putem ruga pentru sfințirea lor (1 Tes. 4:3), ne putem ruga împotriva ispitei și pentru veghere (Matei 26:41), ne putem ruga ca ei să fie umpluți de Duhul (Gal. 5:16-25) și pentru aproape orice altceva pe care Biblia îl cere creștinilor.

Pentru cei puși în autoritate

Tânărul păstor Timotei a primit aceste cuvinte de la mentorul său, apostolul Pavel: „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea” (1 Tim. 2:1-3). Având în vedere că Dumnezeu rânduiește toate autoritățile, de la liderii guvernamentali (Rom. 13:1-2) până la părinți (Efes. 6:1-3), și având în vedere binecuvântările pe care Dumnezeu le dă celor care ascultă de autoritățile pe care El le-a rânduit, este ceva logic ca noi, creștinii, să ne rugăm pentru cei puși în autoritate. Membrii sănătoși ai bisericii își aduc aminte cu regularitate în rugăciunile lor de oficialii aleși, de angajații guvernamentali, de profesorii de școală, de propriii angajatori, de părinți și alte persoane în autoritate. Este util să ai o listă cu

astfel de persoane în Biblie sau în jurnalul tău de rugăciune, care să îți aducă aminte într-un fel organizat să te rogi pentru cei puși în autoritate.

Pentru cei care îi abuzează și îi prigonesc pe creștini

Aceasta este porunca Domnului: „Binecuvântați-i pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi” (Luca 6:28). Este firesc să ne rugăm pentru oamenii pe care îi iubim, și chiar și necredincioșii reușesc să facă astfel de „rugăciuni”. Dar dragostea lui Hristos ne cheamă să ne rugăm chiar și pentru cei care ne tulbură, ne calomniază și ne rănesc (Matei 5:46-47). Și uimitor este că astfel de rugăciuni dau dovadă că suntem fii ai lui Dumnezeu (Matei 5:45), la fel cum prigoana pentru neprihănire este un motiv de bucurie din cauza răsplătirii făgăduite de Hristos în Împărăția Sa (Matei 5:10-12). Nu trebuie să fim ca robul nemilosiv, care, deși a fost iertat de creditorul său, l-a tratat aspru pe altul care îi era dator (Matei 18:21-35). Trebuie să luptăm împotriva impulsului firesc de a nu-i iubi pe prigonitorii noștri și de a-i neglija în rugăciune, astfel că trebuie să alegem în schimb bucuria și neprihănirea superioară a fiilor lui Dumnezeu, care se roagă chiar și pentru cei care îi necăjesc.

CONCLUZIE

Poate exista un privilegiu mai minunat decât cel care le-a fost dat creștinilor prin Hristos, anume să stăm înaintea lui

Dumnezeu Tatăl nostru și să răspundem la Cuvântul Său, care ne-a fost vestit, prin rugăciunea făcută prin Duhul Său? Dacă vrem să fim teologi biblici care ascultă Cuvântul expositiv, care sunt îmbibați de Evanghelie, ar trebui să ne rugăm având convingerea încrezătoare despre ceea ce face Dumnezeu în lume prin Hristos, Fiul Său, și să ne rugăm pentru înaintarea globală a Evangheliei și voii Sale.

PENTRU REFLECȚIE SUPLIMENTARĂ

1. Ai un plan anume de rugăciune? Uite-te peste el sau scrie-ți un nou plan de rugăciune care să includă:

- a) momente de rugăciune personale și de grup/public;
- b) momentele și locurile de rugăciune;
- c) anumite persoane și grupuri de oameni pentru care să te rogi;
- d) preocupările legate de Evanghelie și biserică;
- e) pasaje din Scriptură pe care le găsești încurajatoare și utile în rugăciune.

LECTURI SUPLIMENTARE

Carson, D. A. *A Call to Spiritual Reformation: Priorities from Paul and His Prayers*. Grand Rapids, MI: Baker Books, 1992.

Goldsworthy, Graeme. *Prayer and the Knowledge of*

God: What the Whole Bible Teaches. Downers Grove, IL: InterVarsity, 2003.

Mack, Wayne A. *Reaching the Ear of God: Praying More... and More Like Jesus.* Phillipsburg, NJ: P&R, 2004.

Packer, J. I., and Carolyn Nystrom. *Praying: Finding Our Way Through Duty to Delight.* Downers Grove, IL: InterVarsity, 2006.

Ryken, Philip Graham. *When You Pray: Making the Lord's Prayer Your Own.* Phillipsburg, NJ: P&R, 2000.

UN CUVÂNT DE FINAL

Scrierea acestei cărți a fost o binecuvântare și un privilegiu. Le datorez multe mulțumiri echipelor de la 9Marks și Crossway pentru că mi-au oferit oportunitatea de a o scrie, și în special lui Jonathan Leeman și Lydia Brownback, pentru că mi-au oferit ajutor și îndrumare care nu pot fi exprimate în termeni financiari. Mulțumiri le sunt datorate și colegilor mei de lucrare în Evanghelie de la First Baptist Church din Grand Cayman, congregației, personalului și liderilor care oferă cu toții încurajare către Dumnezeu și sunt modele a mare parte din ceea ce am scris aici. Și fără Kristie, un ajutor potrivit pentru mine și o binecuvântare mult mai bogată decât merit, munca mea ar fi mai puțin rodnică, bucurătoare și aventuroasă. Îi sunt profund recunoscător lui Dumnezeu pentru harul și îndrumarea Sa în timp ce am scris aceste capitole. Tot ceea ce este de valoare în carte rezultă din lucrarea Lui, nu a mea, și toată zgura pe care o găsești apare din cauza slăbiciunii și incapacității mele.

În timp ce mă gândesc la propriile slăbiciuni ca păstor, creștin și membru al bisericii, îmi amintesc că și tu poți avea slăbiciuni care îți afectează lectura acestei cărți. Și sunt două care îmi vin în minte în special.

În primul rând, este foarte posibil să citești această carte și să te evaluezi în timp ce Îl pierzi complet din vedere pe Isus

Hristos și Crucea. Adică, poți citi această carte și să rămâi cu gândul de „muncă, muncă, muncă”, în loc de „har, har, har” sau „încredere, încredere, încredere”. Fiecare dintre capitole poate deveni pentru tine o foaie de parcurs către auto-perfecționare și efort personal, către datorie și poate corvoadă.

Sfaturile din această carte nu sunt oferite ca o rețetă care trebuie luată independent de harul lui Dumnezeu manifestat în Evanghelia lui Isus Hristos. Nici condamnarea și judecata, nici ateismul practic nu sunt rezultatele la care sper eu de pe urma acestei cărți. Mai degrabă mă rog să poți citi *Ce este un membru sănătos al bisericii?* cu o inimă plină de rugăciune, dorind ca Domnul bisericii să-i trezească supranatural pe fiecare dintre sfinții Săi ca să slujească în modalități extraordinare. Mă rog ca o dependență profundă de Vița adevărată – fără de care nu putem face nimic – să crească în inimile fiecăruia dintre noi, tânjind din ce în ce mai mult să fim ceea ce Hristos ne face să fim. În orice fel te îndeamnă Domnul să pui în practică sugestiile acestei cărți, mă rog să faci asta cu o înțelegere și încredere tot mai mare în viața lui Hristos, care lucrează acum în tine, și în Duhul care pecetluiește și împuținește creștinul pentru orice lucrare bună.

În al doilea rând, este foarte posibil să citești această carte cu un spirit individualist. Poți termina această carte și să te gândești: „Trebuie să mă apuc să lucrez la viața mea”. Și cu siguranță că există o creștere mare care ne stă înaintea tuturor și, prin harul lui Dumnezeu, vom crește până când Hristos va

reveni. Dar această carte este despre biserica locală, trupul lui Hristos dintr-un anumit loc. Am spus multe despre rolul tău și despre rolul meu în biserică, dar noi suntem meniți și aparținem unii altora strângându-ne ca popor al lui Dumnezeu (Rom. 12:5).

De aceea, cea mai bună modalitate de a pune această carte în practică constă din a face acest lucru prin parteneriatul, sprijinul și dragostea altor creștini din biserica ta locală. Nu fi un „creștin singuratic”, preocupat exclusiv sau miop de tine. Apucă-te de mâini cu alții care Îl iubesc pe Domnul și care iubesc biserica Sa, și creșteți împreună în harul și cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos.

Autorul Jerry Bridges își aduce aminte de înțelegerea sa despre biserica locală din primii ani ai călătoriei sale creștine, scriind următoarele:

„Timp de mulți ani am avut o abordare individualistă asupra vieții creștine. Eram preocupat de creșterea *mea* individuală, de progresul *meu* în sfințenie, de dobândirea abilităților *mele* de slujire. M-am rugat ca Dumnezeu să *mă* ajute să fiu mai sfânt în viața *mea* și mai eficient în evanghelizarea *mea*. Am cerut binecuvântarea lui Dumnezeu asupra bisericii *mele* și a organizației creștine pentru care *eu* lucram. Dar pe măsură ce am învățat mai multe despre adevărata părtășie, am început să mă rog ca noi, ca trup al lui Hristos, să creștem în sfințenie, să fim martori mai eficienți ai harului mântuitor al lui Hristos. Întregul trup – nu doar eu –

este cel care trebuie să crească.¹

Nădejdea mea este că aceeași trecere de la „eu” la „noi” pe care o descrie Jerry Bridges se va dovedi adevărată pentru tot mai mulți copii ai lui Dumnezeu. Mă rog ca această contribuție mărunță a mea să joace un rol în creșterea dragostei noastre pentru trupul Mântuitorului nostru și, făcând acest lucru, să conducă biserica la mai multă putere, vitalitate și sănătate.

¹ Jerry Bridges, *The Crisis of Caring: Recovering the Meaning of True Fellowship* (Phillipsburg, NJ: P&R, 1985), 71-72 (subl. orig.).

Anexă

UN MODEL DE LEGĂMÂNT AL UNEI BISERICI SĂNĂTOASE

Pentru că, așa cum credem, am fost aduși prin harul divin să ne pocăim și să credem în Domnul Isus Hristos și să ne predăm Lui, și după ce am fost botezați pe baza mărturisirii noastre de credință, în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, ne angajăm acum, bazându-ne pe ajutorul Său milostiv, să ne înnoim cu solemnitate și bucurie legământul unii cu alții.

Vom lucra și ne vom ruga pentru unitatea Duhului în legătura păcii.

Vom umbla împreună în iubire frățească, așa cum se cuvine membrilor unei biserici creștine, manifestând o grijă afectuoasă și veghere unii față de alții și sfătuindu-ne și îndemnându-ne unii pe alții, după cum cere situația.

Nu vom uita de strângerea noastră împreună și nici nu vom neglija să ne rugăm pentru noi înșine și unii pentru alții.

Ne vom strădui să-i creștem pe cei care se află în orice moment în grija noastră, în învățătura și musturarea Domnului, și, printr-un exemplu curat și iubitor de viață, să căutăm mântuirea membrilor familiilor noastre și a prietenilor noștri.

Ne vom bucura unii de alții de fericirea fiecăruia și ne vom strădui cu blândețe și compasiune să ne purtăm reciproc poverile și întristările.

Vom căuta, cu ajutorul lui Dumnezeu, să trăim cu grijă în lume, lepădând nelegiuirea și poftele lumești, și aducându-ne aminte că, așa cum am fost îngropați de bunăvoie prin botez și înviați din mormântul simbolic, tot așa știm acum că avem o obligație specială de a duce o viață nouă și sfântă.

Vom lucra împreună pentru slujirea evanghelică continuă și credincioasă în această biserică, susținându-i închinarea, rânduielile, disciplina și doctrinele. Vom contribui cu bucurie și cu regularitate la susținerea lucrării, la cheltuielile bisericii, la alinarea nevoilor săracilor și la răspândirea Evangheliei în toate popoarele.

Când ne vom muta din acest loc, ne vom alătura cât de curând este posibil la o altă biserică, unde să putem împlini spiritul acestui legământ și principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Fie ca harul Domnului Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu și părtășia Duhului Sfânt să fie cu noi cu toți. Amin.

9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membrăritatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să ilustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/international.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la magnagratia.org și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 300 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org

CUM POT CREȘTINII SĂ CONTRIBUIE LA VITALITATEA BISERICILOR LOR LOCALE?

Dumnezeu vrea ca biserica locală să fie o casă mai minunată și mai plină de sens decât orice alt loc din lume. Pentru a obține aceasta, toți credincioșii trebuie să aibă un rol activ în trupul lui Hristos. Dar ce înseamnă să fii un membru sănătos în biserică?

În această scurtă carte, Thabiti Anyabwile le arată cititorilor cum pot trudi spre sănătatea bisericilor lor. Analizând zece teme esențiale, printre care evanghelizarea, ucenicizarea, disciplina de sine sau rugăciunea, el demonstrează felul cum contribuția la misiunea bisericii locale îi ajută pe creștini să experimenteze creșterea spirituală profundă în viețile lor.

Într-o generație în care mulți vorbesc despre importanța trăirii creștinilor „în comunitate”, puțini au detaliat ce înseamnă asta în feluri fidele biblice și practice la nivel personal. Thabiti Anyabwile acoperă acest lucru. Citește această carte, gândește-te la ea, roagă-te pentru lucrurile pe care le citești, și dăruiește generos exemplare din ea în congregația ta.

D.A. CARSON, teolog, The Gospel Coalition

Având în vedere starea atât de multor biserici din vremurile noastre, această carte nu sosește deloc înainte de momentul potrivit.

R. ALBERT MOHLER JR., președinte, The Southern Baptist Theological Seminary

Această carte oferă o focalizare excelentă și foarte necesară pe tema membrului individual în biserică.

R.C. SPROUL, fondator și fost președinte, Ligonier Ministries

THABITI M. ANYABWILE (MS, North Carolina State University) slujește ca păstor la Anacostia River Church în Washington, DC, și este autorul mai multor cărți. El slujește și ca membru în consiliul de conducere al The Gospel Coalition, și este autor la 9Marks Ministries. Thabiti scrie cu regularitate pe blogurile *The Front Porch* și *Pure Church*. El și Kristie, soția sa, au trei copii.

*Această carte este parte din seria *9Semne: Zidind Biserici Sănătoase*.

9Semne
www.9marks.org

Editura MAGNA GRATIA
www.magnagratia.org